Ven. Members of the Sangha, Ven. Theras
Valued Upasaka, valued Upasika

This is a Work Edition!
1.Edition 08.01.2021
Do not share it further except for editing and working purposes within the transcription project on sangham.net.
Only for personal use.

If you find any mistake or like to join the merits please feel invited to join here:
http://sangham.net/index.php/board,85.0.html

or Upasika Norum on sangham.net

Anumodana!

សូមថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះសង្ឃ,
ជំរាបសួរឧបាសក និងឧបាសិកាទាំងអស់

នេះគឺជាសេចក្តីព្រាងច្បាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយ!
1.Edition 08.01.2021
សូមកុំចែករំលែកបន្តទៀត ប្រសិនបើមិនមែនសម្រាប់ការកែសម្រួលនៅ sangham.net និងកិច្ចការនេះ។
សូមគិតថាលោកអ្នកត្រូវបានអញ្ជើញដើម្បីចូលរួមបុណ្យកុសលនេះ និងសូមប្រាប់ពួកយើងអំពីកំហុស និងប្រើវេទិកានេះ :
http://sangham.net/index.php/board,85.0.html

ឬប្រាប់ឧបាសិកា Norum នៅលើ sangham.net

សូមអនុមោទនា!

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

ភាគទី៨៤

សូមនមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ។

បុគ្គលកថា

[១] (សកវាទី សួរថា) បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ (បរវាទី ឆ្លើយថា) អើ។ (សកវាទី សួរថា) បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ (បរវាទី ឆ្លើយថា) អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ (សកវាទី ពោលថា) អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើបុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ម្យ៉ាងទៀត បុសិនបើអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។

ចប់ អនុលោមបញ្ចកៈ។

[២] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បុសិនបើបុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ម្នាលអ្នកដ៏

ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។

ចប់ បដិកម្មចតុក្កៈ។

[៣] បុសិនបើ អ្នកសំគាល់ថា អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះហេតុនោះ កាលអ្នកបុដ្ឋាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យបុដ្ឋានេះ ក្នុងចំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹងនោះ [ក្នុងចំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹងដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម។ អដ្ឋកថា ។] ត្រូវយើងសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះឯង កាលបើយើងសង្កត់សង្កិនអ្នក អ្នកឈ្មោះថា យើងសង្កត់សង្កិនត្រឹមត្រូវហើយ បុសិនបើ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ។

[៤] បើវាទៈរបស់អ្នកនុ៎ះ យើងសង្កត់សង្កិនបានដោយលំបាក អ្នកចូរឃើញក្នុងពាក្យសង្កត់សង្កិនយើងនោះ យ៉ាងនេះថា អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះឡើយ តែយើងកាលបុ្ឆាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យបុ្ឆានេះ ក្នុងពាក្យថា អើ ក្នុងអនុលោមបញ្ចកៈនោះ អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះទេ កាលបើអ្នកសង្កត់សង្កិនយើង យើងឈ្មោះថា អ្នកសង្កត់សង្កិនមិនត្រឹមត្រូវឡើយ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស។

ចប់ ឧបនយនចតុក្កៈ។

[៥] ខ្ញុំមិនត្រូវអ្នកសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះទេ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកសង្កត់សង្កិនខ្ញុំថា បុសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដោយហេតុណា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ដ្បិតពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីសង្កត់សង្កិនណា ដែលអ្នកធ្វើហើយ សេចក្តីសង្កត់សង្កិននោះ គឺ អ្នកធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ អំពើផ្ទុយ ខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ការញ៉ាំងរបៀបពាក្យឲ្យសមុច ខ្ញុំបានធ្វើល្អហើយ។

ចប់ និគ្គមចតុក្កៈ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី១។

[៦] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អ្នកមិនត្រូវពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយ

អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បើសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។

ចប់ បច្ចនីកបញ្ចកៈ។

[៧] បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បើសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បើសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។

ចប់ បដិកម្មចតុក្កៈ។

[៨] បុសិនបើ អ្នកសំគាល់ថា អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះហេតុនោះ កាលអ្នកបុជ្ឆាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យបុជ្ឆានេះ ក្នុងចំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹងនោះ ត្រូវយើងសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះឯង កាលបើយើងសង្កត់សង្កិនអ្នក អ្នកឈ្មោះថា យើងសង្កត់សង្កិនត្រឹមត្រូវហើយ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ។

[៩] បើវាទៈរបស់អ្នកនុ៎ះ យើងសង្កត់សង្កិនបានដោយលំបាក អ្នកចូរឃើញក្នុងពាក្យសង្កត់សង្កិនរបស់យើងនោះ យ៉ាងនេះចុះថា អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ តែយើងកាលបុជ្ឆាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យបុជ្ឆានេះ ក្នុងពាក្យថា អើ ក្នុងអនុលោមបញ្ចកៈនោះ អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះទេ កាលបើអ្នកសង្កត់សង្កិនយើង យើងឈ្មោះថា អ្នកសង្កត់សង្កិនមិនត្រឹមត្រូវឡើយ បុសិនបើ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន

ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស។

ចប់ ឧបនយនចតុក្កៈ។

[១០] ខ្ញុំមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះទេ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកសង្កត់សង្កិនខ្ញុំថា បុសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដោយហេតុណា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ

គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះជាពាក្យខុស ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីសង្កត់សង្កិនណា ដែលអ្នកធ្វើហើយ សេចក្តីសង្កត់សង្កិននោះ គឺអ្នកធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ អំពើផ្ទុយ ខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ការញ៉ាំងរបៀបពាក្យឲ្យសមុច ខ្ញុំបានធ្វើល្អហើយ។

ចប់ និគ្គមចតុក្កៈ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី២។

[១១] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី៣។

[១២] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថ

ដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[១៣] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[១៤] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេ

មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យ ខុស មួយទៀត បសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរ នោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយ អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយ អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[១៥] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរ ពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបានដោយ អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងទេ ព្រោះជាពាក្យ ខុស មួយទៀត បសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បី ពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តា ពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជា ពាក្យខុស។បេ។

[១៦] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលគេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បសិនបើ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេ មិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យ

ទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

ចប់ អដ្ឋកនិគ្គហៈ។

[១៧] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេ ដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[១៨] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ

បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកគប្បីពោលថាបុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណាគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[១៩] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងឃានាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងជិវ្ហាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងកាយាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរូបាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសទ្ទាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងគន្ធាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរសាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងផោដ្ឋព្វាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[២០] ចក្ខុធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងឃានធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងជិវ្ហាធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងកាយធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរូបធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសទ្ទធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងគន្ធធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរសធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងផោដ្ឋព្វធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសោតវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងឃានវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងជិវ្ហាវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងកាយវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនោ

ធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[២១] ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងឃានិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងជិវ្ហិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងកាយិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងជីវិតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងឥត្ថិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងបុរិសិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសុខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងទុក្ខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសោមនស្សិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងទោមនស្សិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងឧបេក្ខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសទ្ធិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវីរិយិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសមាធិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងបញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[២២] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេ

នឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្តួយចុះ បុសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃបុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃបុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងវេទនា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារទាំងឡាយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្តួយចុះ បុសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំង

វិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[២៣] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[២៤] ចក្ខុធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងកាយធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរូបធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងផោដ្ឋព្វធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[២៥] ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បើសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បើសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។ បេ។

ចប់ សុទ្ធិកសំសន្ទនា។

[២៦] រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[២៧] រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏

ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃឬ។ អើ។ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ រូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[២៨] វេទនា គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងរូប គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[២៩] សញ្ញា គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងរូប គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងវេទនា គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៣០] សង្ខារ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបាន។ បេ។ ទាំងរូប គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងវេទនា គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៣១] វិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងវេទនា គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេនឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃឬ។ អើ។ បុគ្គលគេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ វិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា វិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា វិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៣២] ចក្ខាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ បេ។

[៣៣] សោតាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ធម្មាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៣៤] ចក្ខុធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៣៥] សោតធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ធម្មធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៣៦] ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ បេ។

[៣៧] សោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៣៨] រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីបយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បសិនបើ រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីបយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នក គប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីបយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបានដោយ

អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបដិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបដិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៣៩] រូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤០] វេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរូប គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤១] សញ្ញា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤២] សង្ខារ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៣] វិញ្ញាណ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៤] ចក្ខាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៥] សោតាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ធម្មាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៦] ចក្ខុធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៧] សោតធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។ ធម្មធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៨] ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។បេ។

[៤៩] សោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន។បេ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បុសិនបើ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏

ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

ចប់ ឱបម្មសំសន្ទនៈ។

[៥0] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គល គឺរូបឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៥១] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលមានក្នុងរូប។បេ។ បុគ្គលវៀរចាករូប។បេ។ រូបមានក្នុងបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយ

អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៥២] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលគឺវេទនា។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងវេទនា។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវេទនា។បេ។ វេទនាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺសញ្ញា។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងសញ្ញា។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសញ្ញា។បេ។ សញ្ញាមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺសង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺវិញ្ញាណ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងវិញ្ញាណ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវិញ្ញាណ។បេ។ វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរនិយាយយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៥៣] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលគឺចក្ខាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខាយតនៈ។បេ។ ចក្ខាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺធម្មាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងធម្មាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មាយតនៈ។បេ។ ធម្មាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។

[៥៤] បុគ្គលគឺចក្ខុធាតុ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុធាតុ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុធាតុ។បេ។ ចក្ខុធាតុមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺធម្មធាតុ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងធម្មធាតុ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មធាតុ។បេ។ ធម្មធាតុមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។

[៥៥] បុគ្គលគឺចក្ខុន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុន្ទ្រិយ។បេ។ ចក្ខុន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បុសិនបើបុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៥៦] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួនឬ។ អើ។ បុគ្គលគឺរូបឬ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បុសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៥៧] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួនឬ។ អើ។ បុគ្គល

មានក្នុងរូប។បេ។ បុគ្គលវៀរចាករូប។បេ។ រូបមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺវេទនា។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងវេទនា។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវេទនា។បេ។ វេទនាមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺសញ្ញា។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងសញ្ញា។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសញ្ញា។បេ។ សញ្ញាមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺសង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺវិញ្ញាណ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងវិញ្ញាណ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវិញ្ញាណ។បេ។ វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បុសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៥៨] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួនឬ។ អើ។ បុគ្គលគឺចក្ខាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខាយតនៈ។បេ។ ចក្ខាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺធម្មាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងធម្មាយតនៈ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មាយតនៈ។បេ។ ធម្មាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺចក្ខុធាតុ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុធាតុ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុធាតុ។បេ។ ចក្ខុធាតុមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺធម្មធាតុ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងធម្មធាតុ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មធាតុ។បេ។ ធម្មធាតុមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។

[៥៩] បុគ្គលគឺចក្ខុន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុន្ទ្រិយ។បេ។ ចក្ខុន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលឬ។បេ។ បុគ្គលគឺអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយមា

នក្នុងបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ បុសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។ បេ។

ចប់ ចតុក្កនយសំសន្ទនៈ។

[៦០] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្ដមឬ។ អើ។ បុគ្គលបុកបដោយបច្ច័យ។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យ។បេ។ បុគ្គលមានបច្ច័យតាក់តែង។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង។បេ។ បុគ្គលទៀង។បេ។ បុគ្គលមិនទៀង។បេ។ បុគ្គលបុកបដោយនិមិត្ត។បេ។ បុគ្គលមិនមាននិមិត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សេចក្ដីបំប្រួញ។

[៦១] បុគ្គល គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្ដមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបុតិបត្តិដើម្បីបុយោជន៍ខ្លួនឬ។ អើ។ បុគ្គលបុកបដោយបច្ច័យ។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យ។បេ។ បុគ្គលមានបច្ច័យតាក់តែង។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង។បេ។ បុគ្គលទៀង។បេ។ បុគ្គលមិនទៀង។បេ។ បុគ្គលបុកបដោយនិមិត្ត។បេ។ បុគ្គលមិនមាននិមិត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សេចក្ដីបំប្រួញ។

ចប់ លក្ខណយុត្តិកតា។

[៦២] បុគ្គលគេដឹង ឈ្មោះថា គេដឹងបុគ្គលឬ។ បុគ្គលគេដឹង តែបុគ្គលខ្លះ គេដឹង បុគ្គលខ្លះ គេមិនដឹងឬ។ បុគ្គលខ្លះ គេដឹង បុគ្គលខ្លះ គេមិនដឹងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦៣] បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិត ឈ្មោះថា បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិតឬ។ បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិត តែបុគ្គលខ្លះ មានអត្ថដ៏ពិត បុគ្គលខ្លះ មិនមានអត្ថដ៏ពិតឬ។ បុគ្គលខ្លះ មានអត្ថដ៏ពិត បុគ្គលខ្លះ មិនមានអត្ថដ៏ពិតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦៤] បុគ្គល កំពុងមាន ឈ្មោះថា បុគ្គលកំពុងមានឬ។ បុគ្គល កំពុងមាន តែបុគ្គលខ្លះ កំពុងមាន បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានឬ។ បុគ្គលខ្លះ កំពុងមាន បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦៥] បុគ្គល កំពុងមានពុម ឈ្មោះថា បុគ្គល កំពុងមានពុមឬ។ បុគ្គល កំពុងមានពុម តែបុគ្គលខ្លះ កំពុងមានពុម បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានពុមឬ។ បុគ្គលខ្លះ កំពុងមានពុម បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានពុមឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦៦] បុគ្គលមាន ឈ្មោះថា មានបុគ្គលឬ។ បុគ្គលមាន តែបុគ្គលខ្លះមាន បុគ្គលខ្លះ មិនមានឬ។ បុគ្គលខ្លះ មាន បុគ្គលខ្លះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦៧] បុគ្គលមាន តែមិនមែនមានសុទ្ធតែបុគ្គលទាំងអស់ឬ។ អើ។ បុគ្គលមិនមាន តែមិនមែនគ្មានបុគ្គលទាំងអស់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សេចក្តីបំប្រួញ។

ចប់ វចនសោធនៈ។

[៦៨] បុគ្គលមានរូប ព្រោះរូបធាតុឬ។ អើ។ បុគ្គលមានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦៩] សត្វទាំងឡាយមានរូប ព្រោះរូបធាតុឬ។ អើ។ សត្វទាំងឡាយ មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧០] បុគ្គលមិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុឬ។ អើ។ បុគ្គលមានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧១] សត្វទាំងឡាយ មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុឬ។ អើ។ សត្វទាំងឡាយ មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧២] បុគ្គលមានរូប ព្រោះរូបធាតុ បុគ្គលមិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុ ចុះបុគ្គលខ្លះ ច្យុតចាករូបធាតុ ចូលទៅកើតក្នុងអរូបធាតុ មានដែរឬ។ អើ។ បុគ្គលមានរូប តែ

បែរជាសូន្យ បុគ្គលមិនមានរូប ត្រឡប់ជាកើតទៀត មានដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧៣] សត្វទាំងឡាយមានរូប ព្រោះរូបធាតុ សត្វទាំងឡាយមិនមានរូប ព្រោះ អរូបធាតុ ចុះសត្វខ្លះច្យុតចាករូបធាតុ ចូលទៅកើតក្នុងអរូបធាតុ មានដែរឬ។ អើ។ ចុះសត្វមានរូប តែបែរជាសូន្យ សត្វមិនមានរូប ត្រឡប់ជាកើតទៀត មានដែរឬ។ អ្នក មិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧៤] (ខ្ញុំ) ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិ ដូចគ្នាឬ។ អើ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថាជីវិតក្តី ឬថាជីវិតក្តី ថាបុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែក ស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ។ អើ។ កាយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អើ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅ ក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថាជីវិតក្តី ឬថាជីវិតក្តី ថាបុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំ ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើ បុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថាជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថាបុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយ ដទៃ បុគ្គលដទៃ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជា ពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាស រីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថាជីវិតក្តី ថាបុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តា

ពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថាជីវិតក្តី ឬថាជីវិតក្តី ថាបុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។

[៧៥] (ខ្ញុំ) ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ។ កាយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្តួយចុះ បើសិនបើ ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត បើសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថាសរីរៈក្តី ឬថាសរីរៈក្តី ថាកាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលបតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគួរពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស។បេ។ សេចក្តីបំប្រួញ។

ចប់ បញ្ញត្តានុយោគៈ។

[៧៦] បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះប្រាកដជាអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧៧] បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលដទៃ អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧៨] បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៧៩] បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះ មិនអន្ទោល បុគ្គលដទៃ ក៏មិនអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខទេ មិនអន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៨០] បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះ អន្ទោល បុគ្គលដទៃអន្ទោល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង អន្ទោល បុគ្គលនោះ មិនអន្ទោល បុគ្គលដទៃ មិនអន្ទោល ចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនអន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៨១] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ កុងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

> បុគ្គលនោះ អន្ទោល កំណត់ត្រឹមតែ ៧ ជាតិ ជាអ្នកបានធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈទាំងពួង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។

អើ។ បើដូច្នោះ មានតែបុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះ។

[៨២] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំសារនេះ មានទីបំផុត គេមិនអាចដឹងបានទេ ទីបំផុតខាងដើមរបស់សត្វទាំងឡាយ ដែលមានអវិជ្ជាជារនាំង មានតណ្ហាជាចំណង កាលស្ទុះទៅ កាលអន្ទោលទៅ មិនប្រាកដឡើយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ មានតែ បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះ។

[៨៣] បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ សត្វខ្លះជាមនុស្ស បានទៅកើតជាទេវតា មានមែនឬ។ អើ។ មនុស្សនោះឯង គឺទេវតានោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ មនុស្សនោះឯង គឺទេវតានោះឬ។ អើ។ សត្វដែលកើតជាមនុស្សហើយ បានទៅកើតជាទេវតា ដែលកើតជាទេវតាហើយ ទៅកើតជាមនុស្ស សត្វដែលកើតជាមនុស្សហើយ ទៅកើតជាទេវតាដទៃ ទៅកើតជាមនុស្សដទៃ សត្វនោះឯង រមែងអន្ទោលទៅ ពាក្យនេះជាពាក្យខុស។បេ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលនោះឯង ច្យុតចាកលោកនេះ អន្ទោលទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនមែនជាបុគ្គលដទៃទេ កាលបើយ៉ាងនេះ សេចក្តីស្លាប់នឹងមិនមាន សូម្បីបាណាតិបាតក៏មិនមាន តែកម្មមាន កម្មវិបាកមាន វិបាកនៃកម្មទាំងឡាយដែលសត្វធ្វើហើយក៏មាន កាលកុសលនិងអកុសលកំពុងឲ្យផល សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។បេ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ សត្វខ្លះដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាយក្ស ទៅកើតជាប្រេត ជាសត្វនរក ជាសត្វតិរច្ឆាន ជាឱដ្ឋ ជាគោ ជាលា ជាជ្រូក ជាក្របី មានមែនឬ។ អើ។ មនុស្សនោះឯង គឺក្របីនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ មនុស្សនោះឯង គឺក្របីនោះឬ។ អើ។ សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយ

ទៅកើតជាកុបិ សត្វដែលកើតជាកុបិ ហើយទៅកើតជាមនុស្ស សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាកុបិដទៃ ទៅកើតជាមនុស្សដទៃ សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។បេ។ បុសិនបើ បុគ្គលនោះឯង ច្យុតចាកលោកនេះ អន្ទោលទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនមែនជាបុគ្គលដទៃឡើយ កាលបើយ៉ាងនេះ សេចក្តីស្លាប់នឹងមិនមាន សូម្បីបាណាតិបាតក៏មិនមាន តែកម្មមាន កម្មវិបាកមាន វិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើហើយក៏មាន កាលបើកុសល និងអកុសល កំពុងឲ្យផល សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។បេ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ សត្វខ្លះដែលកើតជាក្សត្រ ហើយទៅកើតជាព្រាហ្មណ៍ មានមែនឬ។ អើ។ ក្សត្រនោះឯង គឺព្រាហ្មណ៍នោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សត្វខ្លះដែលកើតជាក្សត្រ ហើយទៅកើតជាអ្នកជំនួញ ទៅកើតជាអ្នកគ្រួ មានមែនឬ។ អើ។ ក្សត្រនោះឯង គឺអ្នកគ្រួនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាព្រាហ្មណ៍ ហើយទៅកើតជាអ្នកជំនួញ ជាអ្នកគ្រួ ជាក្សត្រ មានមែនឬ។ អើ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឯង គឺក្សត្រនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាអ្នកជំនួញ ហើយទៅកើតជាអ្នកគ្រួ ជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ មានមែនឬ។ អើ។ អ្នកជំនួញនោះឯង គឺជាព្រាហ្មណ៍នោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាអ្នកគ្រួ ហើយទៅកើតជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកជំនួញ មានមែនឬ។ អើ។ អ្នកគ្រួនោះឯង គឺអ្នកជំនួញនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលកំបុតដៃ នៅតែកំបុតដៃដដែល បុគ្គលកំបុតជើង នៅតែកំបុតជើងដដែល បុគ្គលកំបុតទាំងដៃទាំងជើង នៅតែកំបុតទាំងដៃទាំងជើងដដែល បុគ្គលកំបុតស្លឹកត្រចៀក បុគ្គលកំបុតច្រមុះ បុគ្គលកំបុតទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះ បុគ្គលកំបុតម្រាមដៃ បុគ្គលកំបុតមេដៃមេជើង បុគ្គលដាច់សរសៃធំ បុគ្គលមានដៃកុង បុគ្គលមានដៃពុក បុគ្គលមានរោគឃ្លង់ បុគ្គលមានបូស បុគ្គលមានរោគស្ងួង បុគ្គលមានរោគហឺត បុគ្គលឆ្កួតជ្រូក សត្វឱដ្ឋ គោ លា ជ្រូក កុបិ នៅជាកុបិដដែលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៨៤] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ ក្នុងបុគ្គល

បានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក នៅតែជាអ្នកដល់សោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែលឬ។ អើ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ជាអ្នកនៅតែដល់នូវសោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខមកកាន់លោកនេះដែរ។

[៨៥] សកវាទី ធ្វើ (នូវការបង្ហាឲ្យមាំ) ថា បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ក៏នៅតែបានដល់នូវសោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែល (ហើយសួរថា) ព្រោះហេតុនោះឯង បុគ្គលនោះ អន្ទោលចាកលោកនេះទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវការបង្ហាឲ្យមាំ) ថា បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ក៏នៅជាមនុស្សក្នុងទេវលោកនោះដដែលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៨៦] បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលមិនមែនដទៃ មិនមែនទៅប្រាស តែងអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៨៧] បុគ្គលមិនមែនដទៃ មិនទាន់ទៅប្រាស តែងអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ បុគ្គលកំបុតដៃ នៅតែកំបុតដៃដដែល បុគ្គលកំបុតជើង នៅតែកំបុតជើងដដែល បុគ្គលកំបុតទាំងដៃទាំងជើង ក៏នៅតែកំបុតទាំងដៃទាំងជើងដដែល បុគ្គលកំបុតត្រចៀក បុគ្គលកំបុតច្រមុះ បុគ្គលកំបុតទាំងត្រចៀក ទាំងច្រមុះ បុគ្គលកំបុតម្រាមដៃ បុគ្គលកំបុតមេដៃមេជើង បុគ្គលដាច់សរសៃធំ បុគ្គលមានដៃកង្វ បុគ្គលមានដៃពក បុគ្គលមានរោគឃ្លង់ បុគ្គលមានរោគបូស បុគ្គលមានរោគស្វង បុគ្គលមានរោគហឺត បុគ្គលឆ្កួតជ្រូក សត្វឱដ្ឋ គោ លា ជ្រូក ក្របី ក៏នៅតែជាក្របីដដែលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៨៨] បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលមានរូប តែងអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលមានរូប តែងអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលមានវេទនា។បេ។ បុគ្គល

មានសញ្ញា។បេ។ បុគ្គលមានសង្ខារ។បេ។ បុគ្គលមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៥៩] បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ បុគ្គលមិនមានរូប អន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលមិនមានរូប អន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលមិនមានវេទនា។បេ។ បុគ្គលមិនមានសញ្ញា។បេ។ បុគ្គលមិនមានសង្ខារ។បេ។ បុគ្គលមិនមានវិញ្ញាណ អន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បុគ្គលមិនមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦០] បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ រូបអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូបអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនា។បេ។ សញ្ញា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ វិញ្ញាណអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិញ្ញាណ អន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៦១] បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ។ អើ។ រូបមិនអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូបមិនអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនា។បេ។ សញ្ញា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ វិញ្ញាណមិនអន្ទោលទៅឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិញ្ញាណមិនអន្ទោលទៅឬ។ អើ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សេចក្តីបំប្រួញ។

> កាលបើខន្ធទាំងឡាយ បែកធ្លាយ បុសិនបើ បុគ្គលនោះ បែកធ្លាយដែរ ទិដ្ឋិ (របស់អ្នក) ទៅជាឧច្ឆេទទិដ្ឋិ ជាទិដ្ឋិដែលព្រះពុទ្ធទុង់វៀរហើយ កាលបើខន្ធទាំងឡាយបែកធ្លាយ បុសិនបើ បុគ្គលមិនបែកធ្លាយទេ បុគ្គលទៅជាទៀង ស្មើនឹងព្រះនិព្វានដែរ។

ចប់ គតិអនុយោគ។

[៩២] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូបឬ។ អើ។ រូបមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ។ អើ។ វិញ្ញាណមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៣] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូបឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលមានសម្បុរខៀវ ព្រោះអាស្រ័យរូបខៀវឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបលឿង។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបក្រហម។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបស។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបប្រកបដោយការឃើញ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប មិនប្រកបដោយការឃើញ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប ប្រកបដោយការប៉ះពាល់។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ព្រោះអាស្រ័យរូប មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៤] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ដែលមានកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាជាកុសលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលមានកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាជាកុសលឬ។ អើ។ វេទនាជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនច្រឡូកច្រឡំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្តីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គលមានកុសល ប្រកបដោយផល

បុកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនចុះឡូកចុះឡាំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្ដីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៥] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាជាអកុសលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាជាអកុសលឬ។ អើ។ វេទនាជាអកុសល បុកបដោយផល បុកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលចុះឡូកចុះឡាំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គលជាអកុសល បុកបដោយផល បុកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលចុះឡូកចុះឡាំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៦] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអព្យាក្រឹតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអព្យាក្រឹតឬ។ អើ។ វេទនាជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែងកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាកុសលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាកុសលឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាកុសល បុកបដោយផល បុកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនចុះឡូកចុះឡាំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្ដីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គលជាកុសល បុកបដោយផល បុកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត

មានផលមិនចុះឡុកចុះឡំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយសុខ មានសុខជាវិបាកឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៧] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាអកុសលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអកុសលឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលចុះឡុកចុះឡំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គលជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលចុះឡុកចុះឡំ (ដោយតណ្ហា និងឧបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៨] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ទៅជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៩] បុគ្គលអាស្រ័យចក្ខុ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចក្ខុឬ។ អើ។ កាលបើចក្ខុរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចក្ខុរលត់ហើយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអាស្រ័យត្រចៀក។បេ។ អាស្រ័យចម្រុះ។បេ។ អាស្រ័យអណ្តាត។បេ។ អាស្រ័យកាយ។បេ។ បុគ្គលអាស្រ័យចិត្ត គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចិត្តឬ។ អើ។ កាលបើចិត្តរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចិត្តរលត់ហើយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១00] បុគ្គលអាស្រ័យនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិឬ។ អើ។ កាលបើ មិច្ឆាទិដ្ឋិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិរលត់ហើយឬ។ អ្នកមិនគួរ ពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០១] បុគ្គលអាស្រ័យមិច្ឆាសង្កប្បៈ។បេ។ អាស្រ័យមិច្ឆាវាចា។បេ។ អាស្រ័យមិច្ឆា កម្មន្តៈ។បេ។ អាស្រ័យមិច្ឆាអាជីវៈ។បេ។ អាស្រ័យមិច្ឆាវាយាមៈ។បេ។ អាស្រ័យមិច្ឆាសតិ។ បេ។ អាស្រ័យមិច្ឆាសមាធិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាសមាធិឬ។ អើ។ កាលបើ មិច្ឆាសមាធិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាសមាធិរលត់ហើយឬ។ អ្នកមិន គួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០២] បុគ្គលអាស្រ័យសម្មាទិដ្ឋិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាទិដ្ឋិឬ។ អើ។ កាលបើសម្មាទិដ្ឋិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាទិដ្ឋិ រលត់ហើយឬ។ អ្នក មិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអាស្រ័យសម្មាសង្កប្បៈ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាវាចា។ បេ។ អាស្រ័យសម្មាកម្មន្តៈ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាអាជីវៈ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាវាយាមៈ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាសតិ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាសមាធិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាសមាធិ ឬ។ អើ។ កាលបើសម្មាសមាធិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាសមាធិរលត់ ហើយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៣] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិ នូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យខន្ធ ២ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការ បញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ព្រោះ អាស្រ័យសង្ខារ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៥ នាក់ ព្រោះ អាស្រ័យខន្ធ ៥ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៤] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខាយតនៈ ព្រោះអាស្រ័យ សោតាយតនៈឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យអាយតនៈ ២ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៥] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខាយតនៈ ព្រោះអាស្រ័យ សោតាយតនៈ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យធម្មាយតនៈឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ១២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យអាយតនៈ ១២ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៦] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុធាតុ ព្រោះអាស្រ័យសោតាធាតុ ឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យធាតុ ២ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៧] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុធាតុ ព្រោះអាស្រ័យសោតាធាតុ ឬ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យធម្មធាតុឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ១៨ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យ ធាតុ ១៨ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៨] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះអាស្រ័យសោតិន្ទ្រិយឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យឥន្ទ្រិយ ២ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១០៩] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះអាស្រ័យសោតិន្ទ្រិយ។ បេ។ ព្រោះអាស្រ័យអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយឬ។ អើ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យ ឥន្ទ្រិយ ២២ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១១០] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលម្នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ១ ឬ។ អើ។ ការ បញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៤ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ៤ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះ ទេ។បេ។

[១១១] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលម្នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ១ ឬ។ អើ។ ការ បញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៥ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ៥ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះ ទេ។បេ។

[១១២] បុគ្គលតែម្នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ ១ ឬ។ អើ។ បុគ្គល ៤ នាក់ នៅក្នុងភព មានខន្ធ ៤ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១១៣] បុគ្គលតែម្នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ ១ ឬ។ អើ។ បុគ្គល ៥ នាក់ នៅក្នុងភព មានខន្ធ ៥ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១១៤] ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើយ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះ អាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ ដើមឈើក្តី មិនទៀង ម្លប់ក្តី ក៏មិនទៀង យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបក្តី មិនទៀង បុគ្គលក្តី ក៏មិនទៀង យ៉ាងនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ ដើមឈើដទៃ ម្លប់ដទៃ យ៉ាងណាមិញ

ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលអ្នកនៅក្នុងស្រុក ព្រោះអាស្រ័យស្រុក យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលអ្នកនៅក្នុងស្រុក ព្រោះអាស្រ័យស្រុក ស្រុកដទៃ បុគ្គលអ្នកនៅក្នុងស្រុកដទៃ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវសុចព្រោះអាស្រ័យដែន យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ ការបញ្ញត្តិនូវសុច ព្រោះអាស្រ័យដែន ដែនដទៃ សុចដទៃ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនោះទេ។បេ។ ចរ្វាក់មិនមាន បុគ្គលជាប់ចរ្វាក់ ចរ្វាក់នៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ចរ្វាក់ យ៉ាងណា បុគ្គលមិនមានរូប បុគ្គលមានរូប រូបនៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះឈ្មោះថាមានរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ ចរ្វាក់មិនមាន បុគ្គលជាប់ចរ្វាក់ ចរ្វាក់នៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះឈ្មោះថាជាប់ចរ្វាក់ ច្រវាក់ដទៃ បុគ្គលជាប់ច្រវាក់ដទៃ យ៉ាងណា រូបមិនមាន បុគ្គលមានរូប រូបនៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មានរូប រូបដទៃ បុគ្គលមានរូបដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១១៥] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលរាល់ៗចិត្តឬ។ អើ។ ចុះបុគ្គលកើត ចាស់ ស្លាប់ ច្យុត បដិសន្ធិរាល់ៗចិត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថាបុគ្គលដទៃ ដូច្នេះឬ។ អើ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថាក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរឬ។ អ្នកគួរពោលបាន។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស (របស់អ្នកចុះ) បុសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថាក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុសឬ ឬថា ក្មេងស្រី ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បុសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុសឬ ឬថា ក្មេងស្រី ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា

បុគ្គលនោះឬ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថា ក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរ ពាក្យដូច្នេះនេះ ក៏ជាពាក្យខុស។

[១១៦] ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃឬ។ អើ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថាស្រី ថាប្រុស ថាគ្រហស្ថ ថាបព្វជិត ថាទេវតា ថាមនុស្សដែរឬ។ អ្នកគួរពោលបាន។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស (របស់អ្នកចុះ) ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។បេ។

[១១៧] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងបុគ្គលណាឃើញ ឃើញនូវរូបណា ឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឃើញ ឃើញនូវរូបនោះ ឃើញដោយភ្នែកនោះឬ។ អើ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាឃើញ ឃើញនូវរូបណា ឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឃើញ ឃើញនូវរូបនោះ ឃើញដោយភ្នែកនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ។

[១១៨] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងបុគ្គលណាឮ។បេ។ បុគ្គលណាធុំ។បេ។ បុគ្គលណាលិទ្ធភ្លក្ស។បេ។ បុគ្គលណាប៉ះពាល់។បេ។ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា ដឹងច្បាស់ដោយ

មនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះឬ។ អើ។ បើសិនបើ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ។

[១១៩] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងបុគ្គលណាមិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបណា មិនឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបនោះ មិនឃើញដោយភ្នែកនោះឬ។ អើ។ បើសិនបើ បុគ្គលណា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបណា មិនឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបនោះ មិនឃើញដោយភ្នែកនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១២០] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងបុគ្គលណាមិនឮ។បេ។ បុគ្គលណាមិនធុំ។បេ។ បុគ្គលណាមិនលិទ្ធភ្លក្ស។បេ។ បុគ្គលណាមិនប៉ះពាល់។បេ។ បុគ្គលណាមិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះឬ។ អើ។ បើសិនបើ បុគ្គលណា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១២១] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា រមែងមើលឃើញនូវពួកសត្វ កាលច្យុត កាលកើត ថោកទាប ថ្កុំថ្កា មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ មានតែបុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ។ (សកវាទី) ធ្វើ (នូវពាក្យបុច្ឆាឲ្យមាំថា) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា មើលឃើញពួកសត្វ កាលច្យុត កាលកើត ថោកទាប ថ្កុំថ្កើង មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរថា) បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទុំងឃើញរូប ទុំងឃើញបុគ្គលឬ។ ទុំងឃើញរូប។ បុគ្គលគឺរូប រូបច្យុត រូបកើត រូបអន្ទោលទៅតាមយថាកម្មឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទុំងឃើញរូប ទុំងឃើញបុគ្គលឬ។ ទុំងឃើញបុគ្គល។ រូបគឺបុគ្គល ជារូបាយតនៈ ជារូបធាតុ ជារូបខៀវ រូបលឿង រូបក្រហម រូបស រូបដែលគប្បីដឹងដោយចក្ខុ រមែងប៉ះមកក្នុងចក្ខុ មកកាន់រង្វង់ចក្ខុឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទុំងឃើញរូប ទុំងឃើញបុគ្គលឬ។ ទុំងឃើញរបស់ទាំងពីរ។ រូបគឺរបស់ទាំងពីរ ជារូបាយតនៈ ជារូបធាតុ របស់ទាំងពីរមានពណ៌ខៀវ របស់ទាំងពីរមានពណ៌លឿង របស់ទាំងពីរមានពណ៌ក្រហម របស់ទាំងពីរមានពណ៌ស របស់ទាំងពីរដែលគួរដឹងដោយចក្ខុ របស់ទាំងពីរប៉ះមកក្នុងចក្ខុ របស់ទាំងពីរ មកកាន់រង្វង់ចក្ខុ របស់ទាំងពីរច្យុត របស់ទាំងពីរកើត របស់ទាំងពីរអន្ទោលទៅតាមយថាកម្មឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

ចប់ ឧបាទាបញ្ញត្តានុយោគ។

[១២២] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៣] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មនោះ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មនោះ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈមិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៤] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ

ដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៥] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៦] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គួរដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវមហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៧] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវមហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៨] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១២៩] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ទឹក គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវទឹក គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣០] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវភ្លើង គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣១] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវខ្យល់ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣២] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៣] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ កម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើនូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៤] វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងកម្មនោះ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងកម្មនោះ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។ ទឹក គេដឹងបានឬ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ។បេ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើ

តូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៥] សុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៦] សុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៧] សុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៨] សុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៣៩] សុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។បេ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។បេ។ ទឹក គេដឹងបានឬ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ។បេ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤០] សុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ។ អើ។ សុខជាទិព្វដទៃ បុគ្គលទទួលសុខជាទិព្វ ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤១] សុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤២] សុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៣] សុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៤] សុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៥] សុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។បេ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។ ទឹក គេដឹងបានឬ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ។បេ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៦] សុខជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ។ អើ។ សុខជារបស់មនុស្ស ដទៃ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៧] ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៨] ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៤៩] ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥០] ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥១] ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។បេ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។ ទឹក គេដឹងបានឬ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ។បេ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥២] ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ទុក្ខក្នុងអបាយ ដទៃ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៣] ទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៤] ទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៥] ទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៦] ទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកទទួលព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៧] ទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ។បេ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ។ ទឹក គេដឹងបានឬ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៨] ទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ។ អើ។ ទុក្ខក្នុងនរក ដទៃ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៥៩] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួលឬ។ អើ។ សុខ និងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦០] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកទទួលវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃ ទទួលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃទទួលឬ។ អើ។ សុខ និងទុក្ខ បុគ្គលដទៃធ្វើឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦១] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួលឬ។ អើ។ សុខ និងទុក្ខដែលគេធ្វើដោយខ្លួនឯងផង បុគ្គលដទៃធ្វើផងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦២] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ អ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃមិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃមិនមែនទទួលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃ ក៏មិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃ ក៏មិនមែនទទួលឬ។ អើ។ សុខ និងទុក្ខ

កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មិនមែនធ្វើដោយខ្លួនឯង មិនមែនបុគ្គលដទៃធ្វើឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦៣] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នករងវិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ។ អើ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួល បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃទទួល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួល បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃមិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃមិនមែនទទួលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួល បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃទទួល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួល បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃក៍មិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃក៍មិនមែនទទួលឬ។ អើ។ សុខ និងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯង សុខ និងទុក្ខ បុគ្គលដទៃធ្វើ សុខ និងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯងផង បុគ្គលដទៃធ្វើផង សុខ និងទុក្ខ កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មិនមែនគេធ្វើដោយខ្លួនឯង មិនមែនបុគ្គលដទៃធ្វើឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦៤] កម្ម មានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កម្ម មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មនោះ មានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កម្ម មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ។ អើ។ បុគ្គល មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើបុគ្គល មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កម្ម មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើព្រះនិព្វាន មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កម្មមានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី មានឬ។បេ។ មហាសមុទ្ទ មានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ មានឬ។ ទឹក មានឬ។ ភ្លើង មានឬ។ ខ្យល់ មានឬ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កម្ម មានឬ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ។ អើ។ កម្មដទៃ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាក មានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ។

អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាក មានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ។ អើ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាកនោះ មានឬ។ អើ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាក មានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ។ អើ។ បុគ្គលមានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាក មានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ។ អើ។ ព្រះនិព្វាន មានឬ។ បុគ្គលអ្នករងព្រះនិព្វាន មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាក មានឬ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ។ អើ។ មហាប្រឹថពី មានឬ។បេ។ មហាសមុទ្ទ មានឬ។ សុចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ មានឬ។ ទឹក មានឬ។ ភ្លើង មានឬ។ ខ្យល់ មានឬ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិបាក មានឬ ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ។ អើ។ វិបាកដទៃ បុគ្គលអ្នករងវិបាក ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សេចក្តីបំបួញ។

ចប់ កល្យាណវគ្គ ទី១។

[១៦៥] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុងជនណាមួយបុងឫទ្ធិបាន មានឬ។ អើ។ បុសិនបើជនណាមួយ បុងឫទ្ធិបាន មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុងជនណាមួយ ឮសំឡេងដោយទិព្វសោតធាតុបាន មានឬ។បេ។ ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ។បេ។ រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ។បេ។ ឃើញរូបដោយទិព្វចក្ខុ។បេ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ មានឬ។ អើ។ បុសិនបើជនណាមួយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈបាន មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ បុងឫទ្ធិបាន មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ជនណាបុងឫទ្ធិបាន ជននោះ ទើបឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា មិនបុងឫទ្ធិបាន ជននោះមិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

ជនណា ឮសំឡេងដោយទិព្វសោតធាតុ។បេ។ ជនណា ដឹងចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ។បេ។ ជនណា រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ។បេ។ ជនណា ឃើញរូបដោយទិព្វចក្ខុ។បេ។ ជនណា ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ ជននោះ ទើបឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

ចប់ អភិញ្ញានុយោគ។

[១៦៦] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងមាតា មានឬ។ អើ។ បើមាតា មាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងបិតា មានឬ។ បេ។ បងប្អូនប្រុស មាន បងប្អូនស្រី មាន ក្សត្រ មាន ព្រាហ្មណ៍ មាន អ្នកជំនួញ មាន អ្នកគ្រួ មាន គ្រហស្ថ មាន បព្វជិត មាន ទេវតា មាន មនុស្ស មានឬ។ អើ។ បុំសិនបើមនុស្សមាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ។

[១៦៧] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យបដិញ្ញាឲ្យមាំ) ថា មាតា មាន ព្រោះហេតុ នោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គលណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាមាតា តើកើតជាមាតា មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល តើកើតជាបុគ្គល មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបិតា។បេ។ មិនធ្លាប់កើតជាបងប្អូនប្រុស មិនធ្លាប់កើតជាបងប្អូនស្រី មិនធ្លាប់កើតជាក្សត្រ មិនធ្លាប់កើតជាព្រាហ្មណ៍ មិនធ្លាប់កើតជាអ្នកជំនួញ មិនធ្លាប់កើតជាអ្នកគ្រួ មិនធ្លាប់កើតជាគ្រហស្ថ មិនធ្លាប់កើតជាបព្វជិត មិនធ្លាប់កើតជាទេវតា មិនធ្លាប់កើតជាមនុស្ស តើកើតជាមនុស្ស មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល តើកើតជាបុគ្គល មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦៨] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្ដេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា មាតា មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាមាតាមកហើយ បែរជាមិនកើតជាមាតាវិញ មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយធ្លាប់កើតជាបុគ្គលមកហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោល

យ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបិតា ធ្លាប់កើតជាបងប្អូនប្រុស ធ្លាប់កើតជាបងប្អូនស្រី ធ្លាប់កើតជាក្សត្រ ធ្លាប់កើតជាព្រាហ្មណ៍ ធ្លាប់កើតជាអ្នកជំនួញ ធ្លាប់កើតជាអ្នកគ្រួ ធ្លាប់កើតជាគ្រហស្ថ ធ្លាប់កើតជាបព្វជិត ធ្លាប់កើតជាទេវតា ធ្លាប់កើតជាមនុស្សមកហើយ បែរជាមិនកើតជាមនុស្សវិញ មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបុគ្គលមកហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៦៩] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងសោតាបន្នបុគ្គល មានឬ។ អើ។ បើសិនបើសោតាបន្នបុគ្គល មាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងសកទាគាមិបុគ្គល មានឬ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានឬ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានឬ។បេ។ ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល មានឬ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល មានឬ កាយសក្ខិបុគ្គល មានឬ ទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល មានឬ សទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល មានឬ ធម្មានុសារិបុគ្គល មានឬ សទ្ធានុសារិបុគ្គល មានឬ។ អើ។ បើសិនបើសទ្ធានុសារិបុគ្គល មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។

[១៧០] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្រដៅឲ្យមាំ) ថា សោតាបន្នបុគ្គល មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាសោតាបន្នបុគ្គល បែរជាកើតជាសោតាបន្នបុគ្គល មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល បែរជាកើតជាបុគ្គល មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាសកទាគាមិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាអនាគាមិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាព្រះអរហន្ត មិនធ្លាប់កើតជាឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាបញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាកាយសក្ខិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាសទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាធម្មានុសារិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាសទ្ធានុសារិបុគ្គល តើកើតជាសទ្ធានុសារិបុគ្គល មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល បែរជាកើតជាបុគ្គល មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧១] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា សោតាបន្នបុគ្គល មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ជនណាមួយ ជាសោតាបន្នបុគ្គលហើយ ត្រឡប់ជាមិនមែនសោតាបន្នបុគ្គលវិញ មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ កើតជាបុគ្គលហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជនណាមួយ ជាសកទាគាមិបុគ្គលហើយ ជាអនាគាមិបុគ្គលហើយ ត្រឡប់ជាមិនមែនអនាគាមិបុគ្គលវិញ មានឬ។ អើ។ ជនណាមួយ កើតជាបុគ្គលហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧២] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងគូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានឬ។ អើ។ ប្រសិនបើគូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។

[១៧៣] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្រជ្ញាឲ្យមាំ) ថា គូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានមែន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ គូនៃបុរសមាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ។ អើ។ បុគ្គលកើតប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលកើតប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ។ អើ។ បុគ្គលដាច់សូន្យ ឈ្មោះថាបុគ្គលមិនមាន ក្នុងកាលដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បរិនិព្វានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧៤] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែនឬ។ អើ។ ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងតែសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធាតុនេះ មាន ២ ប្រការ ធាតុ ២ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ គឺសង្ខតធាតុ ១ អសង្ខតធាតុ ១ ម្នាលភិក្ខុ

ទាំងឡាយ ធាតុ ២ ប្រការនេះឯង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងតែសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មាន ដូច្នេះទេ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែនឬ។ អើ។ សង្ខតៈដទៃ អសង្ខតៈដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អើ។ ខន្ធដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូប មាន បច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យ តាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អើ។ រូបដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនា។បេ។ សញ្ញា។បេ។ សង្ខារ។បេ។ វិញ្ញាណ មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែន មានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អើ។ វិញ្ញាណដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧៥] បុគ្គល មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃ បុគ្គល កំពុងឋិតនៅប្រាកដឬ។ អើ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងឬ។ អ្នកមិនគួរ ពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ខត លក្ខណៈ នៃសង្ខតធម៌នេះ មាន ៣ ប្រការ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ខតធម៌ទាំងឡាយ មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃសង្ខតធម៌ ក៏ កំពុងឋិតនៅប្រាកដដែរ បុគ្គល មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅប្រាកដដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលមានបច្ច័យ តាក់តែងដែរ។ បុគ្គលមិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅ មិនប្រាកដឬ។ អើ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យ តាក់តែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតលក្ខណៈ នៃអសង្ខតធម៌នេះ មាន ៣ ប្រការ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ទាំងឡាយ មិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យ ទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃអសង្ខតធម៌ ដែលកំពុងឋិតនៅ ក៏មិនប្រាកដដែរ បុគ្គល មិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល

កំពុងឋិតនៅ ក៏មិនប្រាកដដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងដែរ។

[១៧៦] បុគ្គលរលត់ហើយ មានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានឬ ឬមិនមានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានទេ។ មានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វាន។ បុគ្គលរលត់ហើយ ជាបុគ្គលទៀងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គល មិនមានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានឬ។ បុគ្គលរលត់ហើយ ជាបុគ្គលដាច់សូន្យឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧៧] បុគ្គលឋិតនៅ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី។ បុគ្គលឋិតនៅ ព្រោះអាស្រ័យភព។ ភពមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧៨] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងជនណាមួយ កាលរងសុខវេទនា រមែងដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា មានឬ។ អើ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្នុងជនណាមួយ កាលរងទុក្ខវេទនា។បេ។ កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា មានឬ។ អើ។ ប្រសិនបើជនណាមួយ កាលរងអទុក្ខសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យបង្គាឲ្យមាំ) ថា ជនណា កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ជនណា កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ជននោះឯង ឈ្មោះថា បុគ្គល ជនណា កាលរងសុខវេទនា មិនដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ជននោះឯង មិនឈ្មោះថា បុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោល

យ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជនណា កាលរងទុក្ខវេទនា។បេ។ ជនណា កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ជននោះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា មិនដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ជននោះឯង មិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យបុដ្ឋាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ សុខវេទនាដទៃ បុគ្គលកាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ក៏ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ទុក្ខវេទនា ដទៃ។បេ។ អទុក្ខមសុខវេទនាដទៃ បុគ្គល កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ក៏ដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៧៩] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងបុគ្គលណាមួយ ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ មានឬ។ អើ។ បុសិនបើជនណាមួយ ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំងជនណាមួយ ពិចារណាឃើញនូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ។បេ។ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត។បេ។ ពិចារណាឃើញធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ មានមែនឬ។ អើ។ បុសិនបើបុគ្គលណាមួយ ពិចារណាឃើញធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្ដេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ជនណា ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ ជននោះ ឈ្មោះថា បុគ្គល ជនណាមិនពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ ជននោះ មិនឈ្មោះថា បុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជនណាពិចារណាឃើញនូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ។បេ។ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត។បេ។ ពិចារណាឃើញនូវធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ ជននោះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណាមិនពិចារណាឃើញនូវធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជននោះ មិនឈ្មោះថា បុគ្គលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យបុដ្ឋាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុង

កាយ មាន ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កាយដទៃ បុគ្គលអ្នកពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនាដទៃ។បេ។ ចិត្តដទៃ។បេ។ ធម្មារម្មណ៍ដទៃ បុគ្គលអ្នកពិចារណាឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៨០] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

> ម្នាលមោឃរាជ អ្នកចូរមានស្មារតីសព្វកាល រមិលមើលនូវខន្ធលោកដោយសេចក្តីថា សូន្យចុះ (ព្រោះថា) បុគ្គលលះបង់នូវអត្តានុទិដ្ឋិ គប្បីជាអ្នកឆ្លងចាកមច្ចុដោយវិធីយ៉ាងនេះ (មួយទៀត) មច្ចុរាជ រមែងរកមិនឃើញនូវបុគ្គល អ្នកសំឡឹងមើលខន្ធលោក ដោយវិធីយ៉ាងនេះ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ បើដូច្នោះមានតែ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។

[១៨១] បុគ្គលក្រឡេកមើលឬ។ អើ។ បុគ្គលក្រឡេកមើល ព្រមទាំងរូបឬ ឬវៀរចាករូបទើបក្រឡេកមើល។ បុគ្គល ក្រឡេកមើល ព្រមទាំងរូប។ ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ទើបក្រឡេកមើលឬ។ ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលក្រឡេកមើលឬ។ អើ។ បុគ្គលតាំងនៅខាងក្នុងនៃរូប ក្រឡេកមើលឬ ឬចេញមកខាងក្រៅ ទើបក្រឡេកមើល។ បុគ្គល តាំងនៅខាងក្នុង ក្រឡេកមើល។ ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលចេញមកខាងក្រៅ ទើបក្រឡេកមើលឬ។ ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៨២] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយ

អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលម្នាក់ កាលកើតឡើងក្នុងលោក រមែងកើតឡើង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោក ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ។

[១៨៣] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ធម៌ទាំងពួងជាអនត្តា ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលគេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៨៤] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា បុគ្គល រមែងមិនសង្ស័យ មិនងឿងឆ្ងល់ថា ទុក្ខហ្នឹងឯង កាលកើត ក៏កើតឡើង ទុក្ខហ្នឹងឯង កាលរលត់ ក៏រលត់ទៅ ការដឹងដោយមិនជឿស្តាប់បុគ្គលដទៃនៃបុគ្គលនោះ ហ្នឹងឯង រមែងមានក្នុងសម្មាទិដ្ឋិនុ៎ះ ម្នាលកច្ចានៈ សម្មាទិដ្ឋិ រមែងមានដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៨៥] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុំវជិរាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះ ចំពោះមារមានចិត្តបាបថា

ម្នាលមារ អ្នកជឿថាសត្វ ដូច្នេះឬ (មួយទៀត) អ្នកមានទិដ្ឋិ
(យ៉ាងនេះ) ឬ នេះជាគំនរសង្ខារសុទ្ធទេតើ សត្វមិនមានក្នុង
ទីនេះទេ ដូចយ៉ាងសព្ទថា រថ ព្រោះកាលបរិបូណ៌ដោយអង្គ

យ៉ាងណា កាលខន្ធទាំងឡាយមាន ការសន្ទតិថាសត្វ រមែងមាន
ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះថា ទុក្ខតែងកើតឡើងផង ទុក្ខតែងតាំង
នៅផង តែងវិនាសទៅវិញផង ធម្មជាតដទៃក្រៅអំពីទុក្ខ
មិនកើតមានទេ ធម្មជាតដទៃក្រៅអំពីទុក្ខ មិនរលត់ទៅវិញទេ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៨៦] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុងព្រះអានន្ទ មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គ តែងត្រាស់ថា លោកសូន្យ លោកសូន្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលព្រះអង្គត្រាស់ថា លោកសូន្យ តើដោយហេតុដូចម្តេច ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ ធម្មជាត សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ទើបតថាគតពោល ថា លោកសូន្យ ម្នាលអានន្ទ ចុះធម្មជាតអ្វីដែលសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែល អាស្រ័យនឹងខ្លួន ម្នាលអានន្ទ ភ្នែកសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន រូបសូន្យ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណសូន្យ។បេ។ ចក្ខុសម្ផស្សសូន្យ។បេ។ វេទនាណាជាសុខក្តី ជាទុក្ខ ក្តី ជាអទុក្ខមសុខក្តី តែងកើតឡើង ព្រោះចក្ខុសម្ផស្សជាបច្ច័យ វេទនានោះ ក៏សូន្យ ចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ត្រចៀកសូន្យ។បេ។ សំឡេងសូន្យ។បេ។ ច្រមុះសូន្យ ... ក្លិនសូន្យ។បេ។ អណ្តាតសូន្យ ... រសសូន្យ។បេ។ កាយសូន្យ ... ផោដ្ឋព្វៈ សូន្យ។បេ។ ចិត្តសូន្យ ... ធម្មារម្មណ៍សូន្យ ... មនោវិញ្ញាណសូន្យ ... មនោសម្ផស្សសូន្យ។ បេ។ វេទនាណាជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី ជាអទុក្ខមសុខក្តី កើតឡើងព្រោះមនោសម្ផស្សជា បច្ច័យ វេទនានោះ ក៏សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ម្នាលអានន្ទ ធម្មជាតសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ទើប តថាគតពោលថា លោកសូន្យ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៨៧] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ កុង ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែង ពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួល ឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលខ្លួនមានសេចក្តី ប្រកាន់ថា អញមានរបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ដូច្នេះ ក៏គប្បីមានដែរឬ ព្រះករុណា

ព្រះអង្គ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលរបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួនមាន សេចក្តីប្រកាន់ថា អញមានខ្លួន ដូច្នេះ ក៏គប្បីមានដែរឬ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលខ្លួនក្តី កាលរបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួនក្តី គេមិនបានដឹងថាទៀងត្រង់ ថាទៀងទាត់ទេ ហេតុនៃទិដ្ឋិណាថា នោះលោក នោះខ្លួន ខ្លួនអញនោះ លុះលះបង់លោកនេះហើយនឹងជាបុគ្គលទៀងទាត់ ឋិតថេរ មិនប្រួលជាធម្មតា នឹងឋិតនៅនឹងថ្កល់ ស្មើដោយសស្សតិវត្ថុ ដោយប្រការនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃទិដ្ឋិនេះ ជាពាលធម៌ដ៏បរិបូណ៌ទាំងអស់ មិនដូច្នោះឬ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពាលធម៌ដ៏បរិបូណ៌ទាំងអស់មិនគប្បីមានតែបន្តិចបន្តួចទេ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៨៨] បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលសេនិយៈ គ្រូ ៣ ពួកនេះ មានប្រាកដក្នុងលោក គ្រូ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ម្នាលសេនិយៈ គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ មួយទៀត គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរ តែមិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរទេ ម្នាលសេនិយៈ មួយវិញទៀត គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀតទាត់ ថាឋិតថេរផង មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណា បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថា គ្រូជាសស្សតវាទ ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណាបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរ តែមិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរទេ ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថា គ្រូជាឧច្ឆេទវាទ ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណាមិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថាគ្រូ គឺព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលសេនិយៈ គ្រូទាំង ៣ ពួកនេះ តែងមានប្រាកដក្នុងលោក ពាក្យ

ដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៨៩] បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ឆ្នាំងទឹកដោះថ្លាឬ។ អើ។ ជនណាមួយ ធ្វើឆ្នាំងទឹកដោះថ្លា មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ។

[១៩០] បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ឆ្នាំងប្រេង ឆ្នាំងទឹកឃ្មុំ ឆ្នាំងទឹកអំពៅ ឆ្នាំងទឹកដោះស្រស់ ឆ្នាំងទឹកផឹក សៀនដាក់ទឹកផឹក កំសៀវដាំទឹកផឹក ផ្តិលខាត់ដាក់ទឹកផឹក បាយទៀងទាត់ បបរពិត ប្រាកដឬ។ អើ។ បបរណាមួយ ទៀងទាត់ពិតប្រាកដ ឋិតថេរ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតា មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេនឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ។ សេចក្តីបំប្រួញ។

> និយាយអំពីការសង្កត់សង្កិន ៨ លើក អំពីសេចក្តីបំប្រួញ អំពីបុគ្គលអន្ទោលទៅ អំពីបញ្ញត្តិបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប អំពីចិត្ត អំពីអំពើល្អជាគម្រប់ ៥ អំពីការប្រងឫទ្ធិ អំពីការសំដែងអាងដោយការនាំមកនូវព្រះសូត្រ ជាគម្រប់ ៨។

បរិហានិកថា

[១៩១] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តក្នុងទីទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងទីទាំងពួងឬ។ អើ។ សេចក្តីសាបសូន្យរបស់ព្រះអរហន្តក្នុងទីទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តក្នុងកាលទាំងពួងឬ។ អើ។ សេចក្តី

សាបសូន្យរបស់ព្រះអរហន្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តទាំងអស់ សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្តទាំងអស់ សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សេចក្តីសាបសូន្យរបស់ព្រះអរហន្តទាំងអស់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩២] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្ត តើសាបសូន្យចាកផលទាំង ៤ ដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ (បើដូច្នេះ ខ្ញុំសួរអ្នកវិញ) សេដ្ឋី កាលទទួលនូវភាពជាសេដ្ឋី ព្រោះតែទ្រព្យ ៤ សែន កាលបើទ្រព្យ ១ សែន សាបសូន្យហើយ តើជាអ្នកសាបសូន្យចាកភាពជាសេដ្ឋីដែរឬ។ អើ។ (ចុះសេដ្ឋី) ឈ្មោះថាសាបសូន្យចាកសម្បត្តិទាំងអស់ដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ សេដ្ឋី កាលទទួលនូវភាពជាសេដ្ឋី ព្រោះតែទ្រព្យ ៤ សែន កាលបើទ្រព្យ ១ សែន សាបសូន្យហើយ តើគួរដើម្បីសាបសូន្យ ចាកសម្បត្តិទាំងអស់ឬ។ អើ។ (អើ បើដូច្នេះ) ព្រះអរហន្ត កាលសាបសូន្យចាកអរហត្ត គួរដើម្បីសាបសូន្យចាកផលទាំង ៤ ដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៣] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៤] អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៥] សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៦] សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាក

អរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៧] សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៨] សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[១៩៩] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្តហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ។ (នឹងតាំងនៅ) ក្នុងអនាគាមិផល។ អនាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ។ (នឹងតាំងនៅ) ក្នុងសកទាគាមិផល។ សកទាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ។ (នឹងតាំងនៅ) ក្នុងសោតាបត្តិផល។ សោតាបន្នបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល នឹងតាំងនៅក្នុងបុថុជ្ជនភូមិវិញឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស (របស់អ្នក) ចុះ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្តហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងអនាគាមិផលវិញ អនាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងសកទាគាមិផលវិញ សកទាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផលវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងបុថុជ្ជនភូមិវិញ ដូច្នេះដែរ។

[២00] ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្ត នឹងតាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផលវិញឬ។ អើ។ (ព្រះអរហន្ត) ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ក្នុងលំដាប់នៃសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត

(លះកិលេសបានច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាងហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០១] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្តសាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០២] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី អនាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០៣] អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង។ អនាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង)។ បើអនាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០៤] អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង។ អនាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង)។ បើអនាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០៥] សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ សកទាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង។ សកទាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង)។ បើសកទាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលដូច្នេះដែរ។

[២០៦] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនមគ្គច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០៧] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនសតិប្បដ្ឋានបានច្រើនជាង។បេ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០៨] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ដូច្នេះដែរ។

[២០៩] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តក្តី អនាគាមិបុគ្គលក្តី

លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនច្រើនជាង)។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ដូច្នេះដែរ។

[២១០] អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង។ អនាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង)។ បើអនាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ។

[២១១] អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង។ អនាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង)។ បើអនាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ដូច្នេះដែរ។

[២១២] សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ សកទាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង។ សកទាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង)។ បើសកទាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ។

[២១៣] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាក

សោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវនិរោធសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវនិរោធសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវមគ្គ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវមគ្គ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២១៤] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ចៈ។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច។បេ។ ឃើញនូវមគ្គ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២១៥] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយព្រះអរហន្តសាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ចៈ។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច។បេ។ ឃើញនូវមគ្គ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២១៦] អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល

ឃើញនូវសមុទយសច្ចៈ។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច។បេ។ ឃើញនូវមគ្គ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ចៈ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច។បេ។ ឃើញនូវមគ្គ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២១៧] សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច។បេ។ ឃើញនូវមគ្គ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២១៨] សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច។បេ។ ឃើញនូវមគ្គសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២១៩] សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤

ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។

[២២០] អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្តមិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២១] សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២២] សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២៣] សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២៤] ព្រះអរហន្ត លះរាគៈហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ។បេ។ លះរាគៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ។បេ។ លះទោសៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ។បេ។ លះមោហៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ។បេ។ លះមោហៈ លះមានៈ លះទិដ្ឋិ លះវិចិកិច្ឆា លះថីនៈ លះឧទ្ធច្ចៈ លះអហិរិកៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាក

សោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ។បេ។ លះរាគៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ។បេ។ លះទោសៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ។បេ។ លះមោហៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។

[២២៥] ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាក សកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះ សីលព្វតបរាមាសៈ។បេ។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរ ពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២៦] ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះសីលព្វតបរាមា សៈ លះកាមរាគដ៏ស្រាលស្តើង លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្តលះ ទោសៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២៧] អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាក អនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល

សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២៨] អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២២៩] សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ

ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។
[២៣០] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។
[២៣១] សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។
[២៣២] អនាគមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។
[២៣៣] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិន

គួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៣៤] សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៣៥] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៣៦] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កុងព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀតឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៣៧] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កុំងព្រះអរហន្ត លះទោសៈ។បេ។ លះមោហៈ លះមានះ លះទិដ្ឋិ លះវិចិកិច្ឆា លះថីនៈ លះឧទ្ធច្ចៈ លះអហិរិកៈ លះអនោត្តប្បៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀតឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត លះអនោត្តប្បៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៣៨] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កុំងព្រះអរហន្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៣៩] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កុំងព្រះអរហន្ត ចំរើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ។បេ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គ ដើម្បីលះរាគៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៤០] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កុំងព្រះអរហន្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ។បេ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៤១] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កុំងព្រះអរហន្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយដោយលំដាប់ មានភព និងសញ្ញោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារ គឺ អវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជំនះឈ្នះល្អហើយ ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចំរើននូវមគ្គសច្ច ធម៌ដែលគួរត្រាស់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរកំណត់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរលះ ព្រះអរហន្តនោះបានលះហើយ ធម៌ដែល

គួរចំរើន ព្រះអរហន្តនោះ បានចំរើនហើយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើជាក់ច្បាស់ហើយឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ។បេ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះដែរ។

[២៤២] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។

[២៤៣] ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះទោសៈ។ បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះទោសៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត ចំរើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ។បេ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ។បេ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយ

វិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៤៤] ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយដោយលំដាប់ មានភព និងសញ្ញោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារ គឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជំនះល្អហើយ ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចំរើននូវមគ្គសច្ច ធម៌ដែលគួរត្រាស់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរកំណត់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរលះ ព្រះអរហន្តនោះ បានលះហើយ ធម៌ដែលគួរចំរើន ព្រះអរហន្តនោះ បានចំរើនហើយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ។បេ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៤៥] ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត លះទោសៈ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ។បេ។ ដើម្បីលះអនោត្ត

ប្បៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ។បេ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ។បេ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ។បេ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៤៦] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរ សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ព្រះមហាកស្សបត្ថេរ ព្រះមហាកច្ចាយនត្ថេរ ព្រះមហាកោដ្ឋិកត្ថេរ ព្រះមហាបណ្ឌកត្ថេរ សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ បើព្រះសារីបុត្តត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដូច្នេះទេ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ... ព្រះមហាកស្សបត្ថេរ ... ព្រះមហាកច្ចាយនត្ថេរ ... ព្រះមហាកោដ្ឋិកត្ថេរ ... ព្រះមហាបណ្ឌកត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ បើព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ...។បេ។ ព្រះមហាបណ្ឌកត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៤៧] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ក្ញុងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

> សេចក្តីប្តិបត្តិខ្ពស់ និងទាប ព្រះសមណៈ ប្កាសហើយ (សត្វទាំងឡាយ) មិនដល់នូវត្រើយ គឺព្រះនិព្វាន ពីរដងទេ ត្រើយ គឺព្រះនិព្វាននេះ ពួកសត្វមិនដែលពាល់ត្រូវអស់វារៈម្តងឡើយ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្តពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

[២៤៨] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ធម្មជាតតិចតួច ដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្តដែលមានកិលេសវដ្ដៈកាត់ហើយ មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្ត ដែលមានកិលេសវដ្ដៈកាត់ហើយ មានឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

កិច្ចនៃបុគ្គលណា មិនមាន (បុគ្គលនោះ) មានតណ្ហាទៅប្រាសហើយ មិនមានសេចក្ដីបុកាន់ទេ ធម្មជាតតិចតួច ដែលគេគប្បីកាត់ របស់បុគ្គលដែលមានកិលេសវដ្ដៈកាត់ហើយ មិនមានឡើយ (ព្រោះ) បុគ្គលនោះ បានដកចោលហើយ នូវអន្លង់ និងអន្ទាក់ គឺកិលេស

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្តដែលមានកិលេសវដ្ដៈកាត់ហើយ មានដូច្នេះទេ។

[២៤៩] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនរួចហើយ មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនរួចហើយ មានដែរឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

ភិក្ខុអ្នកមានចិត្តរួចស្រឡះ អ្នកមានចិត្តស្ងប់រម្ងាប់នោះ រមែងមិនមានការចំរើនមគ្គ ដែលបានចំរើនរួចហើយទេ ទាំងកិច្ចដែលគួរធ្វើ ក៏មិនមានឡើយ ថ្មតាន់មួយដុំ រមែងមិនកម្រើកញាប់ញ័រដោយខ្យល់ យ៉ាងណា រូប រស សំឡេង ក្លិន ផស្សៈទាំងអស់ ទាំងពួកធម៌ដែលគួរប្រាថ្នា និងមិនគួរប្រាថ្នា ក៏រមែងមិនញុំាំងចិត្តដែលរួចស្រឡះ ជាចិត្តនឹងធឹង របស់តាទិបុគ្គល ឲ្យញាប់ញ័រ យ៉ាងនោះដែរ ម្យ៉ាងទៀត (តាទិបុគ្គលនោះ) ឃើញរឿយៗ នូវការសូន្យនៃចិត្តនោះ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ មានដូច្នេះទេ។

[២៥០] អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មានធម៌ ៥ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ ធម៌ ៥ នោះ ដូចម្ដេចខ្លះ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ សេច

ក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបន ១ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មិនពិចារណានូវចិត្តដែលរួចស្រឡះហើយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មានធម៌ទាំង ៥ នេះឯង ប្រព្រឹត្តដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ។

[២៥១] ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ កាមរាគៈ កាមរាគបរិយុដ្ឋាន កាមរាគសញ្ញោជនៈ កាមោឃៈ កាមយោគៈ កាមច្ឆន្ទនីវរណៈដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបនឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបនឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ កាមរាគៈ កាមរាគបរិយុដ្ឋាន កាមរាគសញ្ញោជនៈ កាមោឃៈ កាមយោគៈ កាមច្ឆន្ទនីវរណៈដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៥២] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត កាលសាបសូន្យចាកអរហត្ត តើត្រូវបសង្កត់អ្វី ទើបបានសាបសូន្យ។ ព្រះអរហន្ត ត្រូវបសង្កត់រាគៈ ទើបបានសាបសូន្យ។ បរិយុដ្ឋានកិលេស អាស្រ័យអ្វី ទើបកើតឡើងបាន។ អាស្រ័យនូវអនុស័យ ទើបកើតឡើងបាន។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មានកាមរាគានុស័យ បដិឃានុស័យ មានានុស័យ ទិដ្ឋានុស័យ វិចិកិច្ឆានុស័យ ភវរាគានុស័យ អវិជ្ជានុស័យឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ត្រូវបសង្កត់ទោសៈ ទើបបានសាបសូន្យឬ។បេ។ ត្រូវបសង្កត់មោហៈ ទើបបានសាបសូន្យឬ។ បរិយុដ្ឋានកិលេស អាស្រ័យអ្វី ទើបកើតឡើងបាន។ អាស្រ័យអនុស័យ ទើបកើតឡើងបាន។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មានកាមរាគានុស័យ។បេ។ អវិជ្ជានុស័យឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៥៣] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ កាលព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត តើអ្វីដល់នូវការដុះដាលឡើង។ រាគៈ ដល់នូវការដុះដាលឡើង។ សក្កាយទិដ្ឋិ ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ វិចិកិច្ឆា ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ សីលព្វតបរាមាសៈ

ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ទោសៈ ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។បេ។ មោហៈ ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ វិចិកិច្ឆា ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ សីលព្វតបរាមាសៈ ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៥៤] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត សន្សំឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ប្រាសចាកការសន្សំឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្តលះបង់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្តប្រកាន់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត កកាយចេញឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត កៀរគរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត កំចាត់ចេញឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ប្រមូលមកឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្រុងព្រះអរហន្តមិនសន្សំ មិនប្រាសចាកការសន្សំ ឋិតនៅនឹង ព្រោះប្រាសចាកការសន្សំឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្តមិនសន្សំ មិនប្រាសចាកការសន្សំ ឋិតនៅនឹង ព្រោះប្រាសចាកការសន្សំ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។ ក្រុងព្រះអរហន្ត មិនលះបង់ មិនប្រកាន់ ឋិតនៅនឹង ព្រោះលះបង់ឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត មិនលះបង់ មិនប្រកាន់ ឋិតនៅនឹង ព្រោះលះបង់ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។ ក្រុងព្រះអរហន្ត មិនកកាយចេញ មិនកៀរគរ ឋិតនៅនឹង ព្រោះកកាយចេញឬ។ អើ។ បើព្រះអរហន្ត មិនកកាយចេញ មិនកៀរគរ ឋិតនៅនឹង ព្រោះកកាយចេញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។ ក្រុងព្រះអរហន្ត មិនកំចាត់ចេញ មិនប្រមូលមក ឋិតនៅនឹង ព្រោះកំចាត់ចេញឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មិនកំចាត់ចេញ មិនប្រមូលមក ឋិតនៅនឹង ព្រោះកំចាត់ចេញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ។

ចប់ បរិហានិកថា។

ព្រហ្មចរិយកថា

[២៥៥] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ [មាន ២ គឺចំរើនមគ្គ ១ បព្វជ្ជា ១។ អដ្ឋកថា។] ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ អើ។ ពួកទេវតាទាំងអស់ សុទ្ធតែល្ងង់ខ្លៅ មិនចេះនឹង

បុកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចមនុស្សគ) មិនអង់អាច ដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិត និងទុព្ភាសិតបាន ពួកទេវតាទាំងអស់ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ មិនចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ មិនសួរនូវបុស្នានឹងព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលបើបុស្នាដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគដោះស្រាយហើយ មិនរីករាយ ពួកទេវតាទាំងអស់ បុកបដោយកម្មជារនាំង បុកបដោយកិលេសជារនាំង បុកបដោយវិបាកជារនាំង មិនមានសទ្ធា មិនមានឆន្ទៈ មិនមានប្រាជ្ញា មិនគួរចុះកាន់សម្មត្តនិយាម ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកទេវតាទាំងអស់ ជាអ្នកសម្លាប់មាតា សម្លាប់បិតា សម្លាប់ព្រះអរហន្ត ជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិតរបស់ព្រះពុទ្ធ ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នកបំបែកសង្ឃ ពួកទេវតាទាំងអស់ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអ្នកពោលពាក្យកុហក ជាអ្នកមានវាចាស៊កសៀត ជាអ្នកមានវាចាអាក្រក់ ជាអ្នកពោលពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈាជាប្រក្រតី ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ ជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្រងពួកទេវតា មិនល្ងង់ មិនខ្លៅ ចេះដឹង មិនបុកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចមនុស្សគទេ) អាចដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិត និងទុព្ភាសិតបាន ពួកទេវតា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ តែងចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ សួរនូវបុស្នានឹងព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលបើបុស្នា ដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគដោះស្រាយហើយ ក៏មានចិត្តរីករាយ ពួកទេវតា មិនបុកបដោយកម្មជារនាំង មិនបុកបដោយកិលេសជារនាំង មិនបុកបដោយវិបាកជារនាំង មានសទ្ធា មានឆន្ទៈ មានបញ្ញា គួរដើម្បីចុះកាន់សម្មត្តនិយាម ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកទេវតា មិនសម្លាប់មាតា មិនសម្លាប់បិតា មិនសម្លាប់ព្រះអរហន្ត មិនធ្វើព្រះលោហិតរបស់ព្រះពុទ្ធ ឲ្យកើតឡើង មិនបំបែកសង្ឃ ពួកទេវតា មិនសម្លាប់សត្វ មិនកាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ មិនប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ មិនពោលពាក្យកុហក មិនមានវាចាស៊កសៀត មិនមានវាចាអាក្រក់ មិនពោលពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ មិនមានអភិជ្ឈាជាប្រក្រតី មានចិត្តមិនព្យាបាទ ជាសម្មាទិដ្ឋិឬ។ អើ។ បើពួកទេវតា មិនល្ងង់ មិនខ្លៅ ចេះដឹង មិនបុកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចជាមនុស្សគទេ) អាចដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិត និងទុព្ភាសិត។បេ។ ពួកទេវតា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ។បេ។ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងទេវលោក មិនមាន ដូច្នេះឡើយ។

[២៥៦] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ។ អើ។ បព្វជ្ជា ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការទ្រទ្រង់បាត្រ ក្នុងពួកទេវតានោះ មានឬ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ គូនៃសាវ័ក កើតក្នុងពួកទេវតា មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៥៧] បព្វជ្ជា ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ អើ។ បព្វជ្ជា មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ បព្វជ្ជាមិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បព្វជ្ជា មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ បព្វជ្ជា មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ បុគ្គលណាបួស ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនបួស ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៥៨] ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមានក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមានក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ អើ។ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ បុគ្គលណា មានក្បាលត្រងោល ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌របស់បុគ្គលនោះ ក៏មានដែរ បុគ្គលណា មិនមានក្បាលត្រងោល ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៥៩] ការទ្រទ្រង់នូវសំពត់កាសាវៈ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ អើ។ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្ម

ចិរយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ បុគ្គលណា ទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦០] ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមានក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមានក្នុងពួកទេវតាឬ។ អើ។ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ បុគ្គលណា ទ្រទ្រង់បាត្រ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនទ្រទ្រង់បាត្រ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦១] ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើតក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមានក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ អើ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាននៅក្នុងទីនោះដែរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ ព្រះមានព្រះភាគ ប្រសូតក្នុងលុម្ពិនីវ័ន (ព្រវាំង) ហើយត្រាស់ដឹងទៀបគល់ពោធិព្រឹក្ស ព្រះមានព្រះភាគ (អង្គនោះ) ទ្រង់ញុំាងធម្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងក្រុងពារាណសី ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះៗដែរ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីដទៃ មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦២] ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើតក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ អើ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោល

យ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើតក្នុងមជ្ឈិមជនបទ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានតែក្នុងទីនោះឯង ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៣] គូនៃសាវ័ក មិនកើតក្នុងពួកទេវតាទេឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ។ អើ។ គូនៃសាវ័ក កើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ គូនៃសាវ័ក មិនកើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ គូនៃសាវ័ក កើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ គូនៃសាវ័ក មិនកើតក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ។ អើ។ គូនៃសាវ័ក កើតក្នុងដែនមគធៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានតែក្នុងដែនមគធៈនោះឯង ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងទីឯទៀត មិនមានទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៤] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកទេវតា មានឬ។ អើ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងពួកទេវតាទាំងអស់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៥] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងពួកមនុស្សឬ។ អើ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងមនុស្សទាំងអស់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៦] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងពួកទេវតាឬ។ អើ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងពួកទេវតា ឈ្មោះថា អសញ្ញសត្វដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៧] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងពួកមនុស្សឬ។ អើ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាទេ តើមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៨] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកទេវតា មានឬ។ ប្រទេសដែលពួកទេវតាប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ប្រទេសដែលពួកទេវតាមិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានឬ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពួកទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិ

ពុហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្នុងពួកទេវតា មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ។ អើ។ ចុះមានក្នុងទីណា មិនមានក្នុងទីណា។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ អើ។ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ អើ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៦៩] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកមនុស្ស មានឬ។ ប្រទេសដែលពួកមនុស្សប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ប្រទេសដែលពួកមនុស្ស មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមានគតិរបស់ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាមួយទៀត ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។

[២៧០] ក្នុងពួកមនុស្ស មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ។ អើ។ ចុះមានក្នុងទីណា មិនមានក្នុងទីណា។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាឬ។ អើ។ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ អើ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧១] ក្នុងពួកទេវតា មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សនៅក្នុងជម្ពូទ្វីប គ្របសង្កត់នូវពួកមនុស្សនៅក្នុងឧត្តរកុរុទ្វីបផង នូវពួកទេវតាជាន់តាវត្តឹង្សផងដោយហេតុ ៣ យ៉ាង។ ហេតុ

ទាំង ៣ នោះ តើដូចម្តេច។ ក្នុងជម្ពូទ្វីបនេះ ពួកមនុស្សជាអ្នកក្លៀវក្លា ១ មានសតិ ១ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ក្នុងក្រុងសាវត្ថីថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងក្រុងសាវត្ថីនេះ ដូច្នេះមែនឬ។ អើ។ ចុះការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានក្នុងក្រុងសាវត្ថីតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះ ទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ចុះការកើតឡើងនៃផលក្នុងទីណា។ ការកើតឡើងនៃផល ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង។ បើអនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការកើតឡើងនៃផល ក៏ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមានក្នុងពួកទេវតា ដូច្នេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ចុះការដាក់ចុះនូវភារៈក្នុងទីណា ការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ ក្នុងទីណា ការលះកិលេសក្នុងទីណា ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធក្នុងទីណា ការចាក់ធ្លុះនូវធម៌មិនកម្រើកក្នុងទីណា។ ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង។ បើអនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការត្រាស់ដឹងនូវធម៌មិនកម្រើក ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមានក្នុងពួកទេវតា ដូច្នេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការកើតឡើងនៃផល ក៏ក្នុងទីនោះ ការដាក់ចុះនូវភារៈក្នុងទីនោះ ការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខក្នុងទីនោះ ការលះកិលេសក្នុងទីនោះ ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធក្នុងទីនោះ ការចាក់ធ្លុះនូវធម៌មិនកម្រើកក្នុងទីនោះ អ្នកនិយាយថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងពួកទេវតា មិនមានដូច្នេះ តើដោយសេចក្តីដូចម្តេច។ បើ

ដូច្នោះ មានតែអនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ។

[២៧២] អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងលោកនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល ជាបុគ្គលបរិនិព្វានក្នុងលោកនេះ មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងលោកនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល ជាបុគ្គលបរិនិព្វានក្នុងលោកនេះ មានមគ្គចំរើនហើយក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧៣] បុគ្គលដែលសមុច្ឆេទដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែចំរើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ។ អើ។ បុគ្គល បដិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល គ្រាន់តែចំរើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលសមុច្ឆេទដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែចំរើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ។ អើ។ បុគ្គល បដិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល។បេ។ បុគ្គលបដិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត គ្រាន់តែចំរើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧៤] បុគ្គល បដិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ចំរើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ។ អើ។ បុគ្គលសមុច្ឆេទដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ ចំរើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលបដិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល។បេ។ បុគ្គលបដិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ចំរើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ។ អើ។ បុគ្គលសមុច្ឆេទ

ដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ ចំរើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧៥] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ កើតឡើងក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត កើតទៀតដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត កើតទៀតឬ។ អើ។ ភពថ្មីនៃព្រះអរហន្ត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ភពថ្មីនៃព្រះអរហន្ត មានឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ទៅកាន់ភពដោយភព ទៅកាន់គតិដោយគតិ ទៅកាន់សំសារ ដោយសំសារ ទៅកាន់ឧបបត្តិដោយឧបបត្តិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧៦] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ ទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំរើនមគ្គទៀត ដើម្បីដាក់ចុះនូវភារៈឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧៧] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានទុក្ខមិនទាន់កំណត់ដឹង មានកិលេសមិនទាន់លះ មាននិរោធមិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មានអកុប្បធម៌មិនទាន់ចាក់ធ្លុះ រមែងកើតឡើងក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំរើនមគ្គទៀត ដើម្បីចាក់ធ្លុះនូវអកុប្បធម៌ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៧៨] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ កើតឡើងក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ តែមិនទាន់ចំរើនមគ្គទៀត ដើម្បីដាក់ចុះនូវភារៈទេឬ។ អើ។ ចុះអនាគាមិបុគ្គល មានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ តើបរិនិព្វានក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានទុក្ខមិនទាន់កំណត់ដឹង មានកិលេសមិនទាន់លះ មាននិរោធមិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មានអកុប្បធម៌មិនទាន់ចាក់ធ្លុះ រមែងទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ តែមិនបានចំរើនមគ្គទៀត ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ឬ។ អើ។ ចុះអនាគាមិបុគ្គល មានអកុប្បធម៌មិនទាន់ត្រាស់ដឹង តើបរិនិព្វានក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សត្វម្រឹគ ដែលត្រូវសរមុត បោលទៅកាន់ទីឆ្ងាយ ហើយស្លាប់ទៅយ៉ាងណា អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ក៏យ៉ាងនេះដែរ។ សត្វម្រឹគដែលត្រូវសរមុត បោលទៅកាន់ទីឆ្ងាយហើយ ស្លាប់

ទាំងសរ យ៉ាងណា អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចំរើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ហើយបរិនិព្វានក្នុងជាន់សុទ្ធាវាស ដូចជាម្រឹគស្លាប់ទាំងសរ យ៉ាងនោះដែរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

ចប់ ព្រហ្មចរិយកថា។

ឱធិសោកថា

[២៧៩] បុគ្គលលះកិលេសដោយចំណែកៗឬ។ អើ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវទុក្ខ។ លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសៈ និងកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយនឹងសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលដល់នូវសោតាបត្តិផល ដែលបានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ សត្តក្ខត្តុំបរមបុគ្គល កោលំកោលបុគ្គល ឯកពីជិបុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធ ក្នុងព្រះធម៌។បេ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ។បេ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ មិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច។ លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះពួកកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ។បេ។ បុគ្គលប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច។ លះវិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងវិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ។បេ។ បុគ្គល ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះពួកកិលេស ដែលតាំងនៅជាមួយនឹងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវ

សោតាបត្តិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ផ ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ សត្តក្ខត្តុំបរមបុគ្គល កោលំកោលបុគ្គល ឯកពីជិបុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធ ក្នុងព្រះធម៌។បេ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ។បេ។ ដែលប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៨០] បុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេស ដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនជាសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវសកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ផ ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលដល់នូវសកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ផ ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ផ ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ មិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែលតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវសកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ផ ពាល់ត្រូវ

ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៨១] បុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច។ លះកាមរាគដ៏ស្រាលស្តើង លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវអនាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ុច ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ដែលមិនមែនជាឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច។ លះកាមរាគដ៏ស្រាលស្តើង លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ។បេ។ ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ។បេ។ អកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច។ លះពួកកិលេសដែលតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវអនាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្ុច ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៨២] បុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច។ លះរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងធម៌ទាំងនោះ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវអរហត្ត បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សមុច ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ បុគ្គលមានរាគៈទៅប្រាស មានទោសៈទៅប្រាស មានមោហៈទៅប្រាស មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានបុយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយដោយលំដាប់ មានភព និងសញ្ញោជនៈអស់ហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយព្រោះដឹងដោយបុពៃ មានសន្ទះទ្វារ គឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកឡើងហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនបុកបដោយកិលេស មានជំនះឈ្នះដោយបុពៃហើយ បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ចហើយ លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចំរើននូវមគ្គសច្ច ធម្មជាតដែលគួរត្រាស់ដឹង បុគ្គលនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរកំណត់ដឹង បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរលះបង់ បុគ្គលនោះ បានលះបង់ហើយ ធម្មជាតដែលគួរអប់រំ បុគ្គលនោះ បានអប់រំហើយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច។ លះរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងធម៌ទាំងនោះ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ។បេ។ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច។ លះមានះ ឧទ្ធច្ចៈ និងអវិជ្ជា ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយតាំងនៅជាមួយនឹងធម៌នោះ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ។បេ។ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យ

ជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តើលះអ្វីដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច លះឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលតាំងនៅជាមួយនឹងធម៌នោះ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវអរហត្ត បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ មិនពាល់ត្រូវដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ បុគ្គលមានរាគៈទៅប្រាស មានទោសៈទៅប្រាស មានមោហៈទៅប្រាស មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយដោយលំដាប់ មានភព និងសញ្ញោជនៈអស់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារ គឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកឡើងហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជំនះឈ្នះហើយដោយប្រពៃ បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចំរើននូវមគ្គសច្ច ធម្មជាតដែលគួរត្រាស់ដឹង បុគ្គលនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរកំណត់ដឹង បុគ្គលនោះកំណត់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរលះបង់ បុគ្គលនោះ បានលះបង់ហើយ ធម្មជាតដែលគួរអប់រំ បុគ្គលនោះបានអប់រំហើយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៨៣] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល លះពួកកិលេសជាចំណែកៗ ដូច្នេះឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

> អ្នកប្រាជ្ញ គប្បីកំចាត់បង់នូវមន្ទិលរបស់ខ្លួន បន្តិចម្តងៗ រាល់ៗ
> ខណៈ តាមលំដាប់ ដូចជាងមាស កាលដេញចោលនូវមន្ទិលនៃ
> មាស ដូច្នោះដែរ។

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ បុគ្គលមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ដូច្នេះឡើយ។

[២៨៤] បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែកៗឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

ធម៌ ៣ យ៉ាង គឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ណាមួយ គឺសោតាបន្នបុគ្គលនោះ បានលះហើយ ជាមួយនឹងទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ម្យ៉ាងទៀត សោតាបន្នបុគ្គលផុតស្រឡះហើយ ចាកអបាយទាំង ៤ ហើយមិនគួរធ្វើនូវហេតុដ៏អាក្រក់ទាំង ៦ (គឺ អនន្តរិយកម្ម ៥ និងការងាកចិត្តទៅកាន់សាសនាដទៃឡើយ)

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ បុគ្គលមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេសជាចំណែកៗ ដូច្នេះឡើយ។

[២៨៥] បុគ្គលលះពួកកិលេសជាចំណែកៗឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ក មានធម្មចក្ខុប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល កើតឡើង ក្នុងសម័យនោះ ធម្មជាតណាមួយ ដែលមានការកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះ តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ៣ យ៉ាងគឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ព្រះអរិយសាវ័ក បានលះបង់ហើយ ជាមួយនឹងការកើតឡើងនៃទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេសជាចំណែកៗ ដូច្នេះឡើយ។

ចប់ ឱធិសោកថា។

ជហតិកថា

[២៨៦] បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទឬ។ អើ។ ចុះលះជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់ លះមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ លះព្រមទាំងឫស លះព្រមទាំងតណ្ហា លះព្រមទាំងអនុស័យ លះដោយអរិយញ្ញាណ លះដោយអរិយមគ្គ កាលត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ទើបលះ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។

[២៨៧] បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគ និងព្យាបាទឬ។ អើ។ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងឫស សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងតណ្ហា សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងអនុស័យ សង្កត់សង្កិនដោយអរិយញ្ញាណ សង្កត់សង្កិនដោយអរិយមគ្គ កាលត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ទើប

សង្កត់សង្កិន កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៨៨] បុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល លះកាមរាគ និងព្យាបាទ បុគ្គលនោះ លះជ្រះស្ទះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់។បេ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទ បុថុជ្ជននោះ លះជ្រះស្ទះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់។បេ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៨៩] បុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល សង្កត់សង្កិនកាមរាគ និងព្យាបាទ បុគ្គលនោះ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្ទះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់។បេ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគ និងព្យាបាទ បុថុជ្ជននោះ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្ទះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់។បេ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩០] បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទ តែបុថុជ្ជននោះ មិនលះជ្រះស្ទះ មិនលះមិនឲ្យមានសេសសល់ មិនលះមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ មិនលះពុមទាំងឫស មិនលះពុមទាំងតណ្ហា មិនលះពុមទាំងអនុស័យ មិនលះដោយអរិយញ្ញាណ មិនលះដោយអរិយមគ្គ កាលមិនត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ហើយលះទេ កាលមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយលះទេឬ។ អើ។ បុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល លះកាមរាគ និងព្យាបាទ តែបុគ្គលនោះ មិនលះជ្រះស្ទះ។បេ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩១] បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគ និងព្យាបាទ តែបុថុជ្ជននោះ មិនសង្កត់សង្កិនជ្រះស្ទះ មិនសង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់។បេ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយសង្កត់សង្កិនទេឬ។ អើ។ បុគ្គលបុតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល សង្កត់សង្កិនកាមរាគ និងព្យាបាទ តែបុគ្គលនោះ មិនសង្កត់សង្កិនជ្រះស្ទះ មិនសង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់។បេ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយសង្កត់សង្កិនទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩២] បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន លះដោយមគ្គដូចមេ្ដច។ លះដោយរូបាវចរមគ្គ។ រូបាវចរមគ្គ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនមែនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ជាធម៌ដែលគន្ថៈមិនគប្បីដោតក្រង ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ដែលបរាមាសៈមិនស្ទាបអង្អែល មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន មិនប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្នុងរូបាវចរមគ្គ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ។បេ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មងឬ។ អើ។ បើរូបាវចរមគ្គ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ។បេ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មង ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទ ដោយរូបាវចរមគ្គ ដូច្នេះឡើយ។

[២៩៣] បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល រមែងលះកាមរាគ និងព្យាបាទដោយអនាគាមិមគ្គ មគ្គនោះ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ។បេ។ មិនប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មងឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទ ដោយរូបាវចរមគ្គ មគ្គនោះ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ។បេ។ មិនប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩៤] បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទដោយរូបាវចរមគ្គ តែមគ្គនោះ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ។បេ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មងឬ។ អើ។ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយលះកាមរាគ និងព្យាបាទដោយអនាគាមិមគ្គ តែមគ្គនោះ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង

មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ។ បេ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩៥] បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន តាំងនៅស៊ប់ក្នុងអរហត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩៦] បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន អប់រំមគ្គទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុថុជ្ជន អប់រំមគ្គ ទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ។ អើ។ បុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសាមញ្ញផលទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។ បុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសាមញ្ញផលទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ។ អើ។ ការប្រជុំនៃផស្សៈ ៣ វេទនា ៣ សញ្ញា ៣ ចេតនា ៣ ចិត្ត ៣ សទ្ធា ៣ វីរិយៈ ៣ សតិ ៣ សមាធិ ៣ បញ្ញា ៣ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩៧] បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ។ អើ។ បុគ្គលលះកិលេសដោយសោតាបត្តិមគ្គឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលលះកិលេសដោយសកទាគាមិមគ្គឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ចុះលះដោយមគ្គណា។ លះដោយអនាគាមិមគ្គ។ បុគ្គលលះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈដោយអនាគាមិមគ្គឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលលះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈដោយអនាគាមិមគ្គឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសោតាបត្តិផល ព្រោះការលះសំយោជនៈទាំង ៣ យ៉ាងឬ។ អើ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសោតាបត្តិផល ព្រោះការលះសំយោជនៈទាំង ៣ យ៉ាង ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈដោយអនាគាមិមគ្គទេ។បេ។ បុគ្គលលះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលលះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសកទាគាមិផល ព្រោះភាពនៃកាមរាគ និងព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងឬ។ អើ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសកទាគាមិផល ព្រោះភាពនៃកាមរាគ និងព្យាបាទដ៏

ស្រាលស្តើង ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គ ដូច្នេះឡើយ។

[២៩៨] បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅស៊ប់ក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ។ អើ។ ជនណាមួយ ត្រាស់ដឹងធម៌ ជនទាំងអស់នោះ រមែងតាំងនៅស៊ប់ក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[២៩៩] អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទឬ។ អើ។ ក្ដុងព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា

> ក្នុងចំណែកដែលកន្លងទៅហើយ ពួកគ្រូទាំង ៦ នោះ ជាអ្នកមានយស មិនមានក្លិនឆ្អាប ជាអ្នករួចស្រឡះចាកកាមសំយោជនៈ ព្រោះករុណា នឿយណាយនឹងកាមរាគ ហើយចូលទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោក ពួកសាវ័ករបស់គ្រូទាំង ៦ នោះ មានចំនួនច្រើនរយ មិនមានក្លិនឆ្អាប ជាអ្នករួចស្រឡះចាកកាមសំយោជនៈ ព្រោះករុណា នឿយណាយនឹងកាមរាគ ហើយចូលទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោក

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទបានដែរឬ។

[៣00] បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទបានឬ។ អើ។ ក្ដុងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលយ៉ាងគ្រូឈ្មោះសុនេត្តនោះ ដែលមានអាយុវែងយ៉ាងនេះ ឋិតនៅអស់កាលយូរយ៉ាងនេះ គង់មិនរួចចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាស តថាគតពោលថា មិនរួចចាកទុក្ខឡើយ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី។ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង ព្រោះមិនចាក់ធ្លុះនូវធម៌ទាំង ៤។ ធម៌ទាំង ៤ តើដូចម្ដេច។ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះនូវសីលដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះនូវសមាធិដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះនូវបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះនូវវិមុត្តិដ៏ប្រសើរ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអរិយសីលនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយសមាធិនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយបញ្ញានោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយវិមុត្តិនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ ភវតណ្ហា ក៏បុគ្គលនោះ បានផ្តាច់ផ្តិល តណ្ហាជាគ្រឿងនាំ

សត្វឲ្យទៅកើតក្នុងភព នៃបុគ្គលនោះ ក៏អស់រលីង ភពថ្មីនៃបុគ្គលនោះ ក៏មិនមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះទៀតឡើយ

ធម៌ទាំងនេះ គឺ សីល ១ សមាធិ ១ បញ្ញា ១ វិមុត្តិ ១ ជាធម៌ដ៏ប្រសើរ ព្រះគោតម ព្រះអង្គមានយស បានត្រាស់ដឹងហើយ ព្រោះហេតុនោះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ទើបទ្រង់ត្រាស់ប្រាប់ធម៌នោះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ព្រះសាស្តា ទ្រង់អ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ មានបញ្ញាចក្ខុ បរិនិព្វានហើយ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទបាន ដូច្នេះឡើយ។

ចប់ ជហតិកថា។

សព្វមត្ថីតិកថា

[៣០១] ធម្មជាតទាំងពួង (មានរូបក្ខន្ធជាដើម) មានឬ។ អើ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានក្នុងសរីរៈទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ។ អើ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានសព្វកាលឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ។ អើ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានដោយអាការទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ។ អើ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ។ អើ។ ធម្មជាតទាំងពួង មាន ព្រោះធ្វើនូវពាក្យថា មិនគួរឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ។ អើ។ ធម្មជាតណាមិនមាន ធម្មជាតនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ។ អើ។ ទិដ្ឋិណា (របស់អ្នក) ថា ធម្មជាតទាំងពួង មាន ទិដ្ឋិនោះ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិណា (របស់យើង) ថា ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិនោះ ជាសម្មាទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣០២] រូបជាអតីត មានឬ។ អើ។ ក្រុងរូបជាអតីតរលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ។ អើ។ បើរូបជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូបជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ។

[៣០៣] រូបជាអនាគត មានឬ។ អើ។ ក្រុងរូបជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើង

ប្រាកដទេឬ។ អើ។ បើរូបជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូបជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ។

[៣០៤] រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣០៥] រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន កើតមាន ដុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ។ អើ។ រូបជាអនាគត មាន រូបជាអនាគត កើតមាន ដុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣០៦] រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីតរលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្នរលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣០៧] រូបជាអនាគត មាន រូបជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតប្រាកដឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។

[៣០៨] រូបជាអតីត មានឬ។ អើ។ ក្នុងរូបជាអតីតរលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងហើយ ឬ។ អើ។ បើរូបជាអតីតរលត់។បេ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែង ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូបជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ។

[៣០៩] រូបជាអនាគត មានឬ។ អើ។ ក្នុងរូបជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើង

ប្រាកដឬ។ អើ។ បើរូបជាអនាគត មិនទាន់កើត។បេ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូបជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ។

[៣១០] រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់បរ្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសកំលែងឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់បរ្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសកំលែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។

[៣១១] រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន កើតមាន ដុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ។ អើ។ រូបជាអនាគត មាន រូបជាអនាគត កើតមាន ដុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។

[៣១២] រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីតរលត់ ទៅប្រាស បរ្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសកំលែងឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្នរលត់ ទៅប្រាស បរ្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់សេចក្តីវិនាសកំលែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣១៣] រូបជាអនាគត មាន រូបជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣១៤] វេទនាជាអតីត មាន។បេ។ សញ្ញា មាន សង្ខារ មាន។បេ។ វិញ្ញាណ មានឬ។ អើ។ កុំងវិញ្ញាណជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស បរ្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសកំលែងឬ។ អើ។ បើវិញ្ញាណជាអតីត រលត់។បេ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសកំលែងហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ។

[៣១៥] វិញ្ញាណជាអនាគត មានឬ។ អើ។ កុំងវិញ្ញាណជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ។ អើ។ បើវិញ្ញាណជាអនាគត មិនទាន់កើត។បេ។ មិនទាន់

កើតឡើងប្រាកដទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ។

[៣១៦] វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់។បេ។ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្សិណឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនទាន់រលត់។បេ។ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្សិណឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣១៧] វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន កើតមាន។បេ។ កើតឡើងប្រាកដឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត កើត។បេ។ កើតឡើងប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣១៨] វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត រលត់។បេ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្សិណឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន រលត់។បេ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្សិណឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣១៩] វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត មិនទាន់កើត។បេ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន។បេ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២០] (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវរូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថា បច្ចុប្បន្ន ឬថារូប ថារូប ឬថាបច្ចុប្បន្ន (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន កាលរលត់ តែងលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន តែងលះបង់ភាពជារូបឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២១] (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវរូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថាបច្ចុប្បន្ន ឬថារូប ថារូប ឬថាបច្ចុប្បន្ន (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន កាលរលត់ តែងមិនលះបង់ភាពជារូបឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន តែងមិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវសំពត់ស មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថា ស ឬថាសំពត់ ថាសំពត់ ឬថា ស (ហើយសួរថា) សំពត់នុ៎ះឯង តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ។ អើ។ សំពត់ស បុគ្គល កាលជ្រលក់ រមែងលះបង់ភាព

សឬ។ អើ។ សំពត់ តែងលះបង់ភាពជាសំពត់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវសំពត់ស មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថា ស ឬថាសំពត់ ថាសំពត់ ឬថា ស (ហើយសួរថា) សំពត់នុ៎ះឯង តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ។ អើ។ សំពត់ស បុគ្គល កាលជ្រលក់ រមែងមិនលះបង់ភាពជាសំពត់ឬ។ អើ។ សំពត់ តែងមិនលះបង់ភាពសទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២២] រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ។ អើ។ រូប ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្រុងរូប លះបង់ភាពជារូបឬ។ រូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ បើរូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប មិនលះបង់ភាពជារូប ដូច្នេះទេ។

[៣២៣] និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ។ និព្វានជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ។ រូប ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២៤] រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ។ រូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ។ និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២៥] អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ អនាគត មាន អនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ បច្ចុប្បន្ន មាន បច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២៦] អនាគត មាន អនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ។ អើ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២៧] បច្ចុប្បន្ន មាន បច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣២៨] អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ អតីត ទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្នុងអតីត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ បើអតីត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ។

[៣២៩] និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ។ និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣០] អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ។ និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣១] រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ រូបជាអនាគត មាន រូបជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣២] រូបជាអនាគត មាន រូបជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣៣] រូបជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣៤] រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ រូបជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ក្នុងរូបជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិន

ពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ បើរូបជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង។បេ។ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ។

[៣៣៥] និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វានជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត រូបជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣៦] រូបជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត រូបជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣៧] វេទនាជាអតីត មាន។បេ។ សញ្ញាជាអតីតមាន។បេ។ សង្ខារជាអតីត មាន។បេ។

[៣៣៨] វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៣៩] វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤០] វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤១] វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។

អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កុងវិញ្ញាណជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ បើវិញ្ញាណជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ។

[៣៤២] និព្វានមាន និព្វានមិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វានជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត វិញ្ញាណជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤៣] វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត វិញ្ញាណជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អើ។ និព្វាន មាន និព្វានមិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វានជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤៤] អតីត មិនមានឬ។ អើ។ បើអតីតមិនមានទេ ពាក្យថា អតីតមាន ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអតីតមិនមាន ពាក្យថា អតីតមាន ជាពាក្យខុស។ អនាគត មិនមានឬ។ អើ។ បើអនាគតមិនមាន ពាក្យថា អនាគតមាន ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអនាគតមិនមាន ពាក្យថា អនាគតមាន ជាពាក្យខុស។

[៣៤៥] អនាគតកើតហើយ បច្ចុប្បន្នកំពុងកើតឬ។ អើ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះឬ។ អើ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ។ អើ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤៦] បច្ចុប្បន្នកើតហើយ អតីតកើតឥឡូវនេះឬ។ អើ។ បច្ចុប្បន្ននោះឯង គឺអតីតនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បច្ចុប្បន្ននោះឯង គឺអតីតនោះឬ។ អើ។

ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ។ អើ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤៧] អនាគតកើតហើយ បច្ចុប្បន្នកើតឥឡូវនេះ បច្ចុប្បន្នកើតហើយ អតីតកើតឥឡូវនេះឬ។ អើ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះ គឺអតីតនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះ គឺអតីតនោះឬ។ អើ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ។ អើ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤៨] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលឃើញរូបជាអតីតដោយចក្ខុជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ត្រចៀក សំឡេង សោតវិញ្ញាណ អាកាស មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលស្តាប់សំឡេងជាអតីតដោយត្រចៀកជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ច្រមុះ ក្លិន ឃានវិញ្ញាណ ខ្យល់ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលហិតក្លិនជាអតីតដោយចម្រុះជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អណ្តាត រស ជិវ្ហាវិញ្ញាណ ទឹក មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលលិទ្ធភ្លក្សរសជាអតីតដោយអណ្តាតជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កាយ ផ្សព្វ កាយវិញ្ញាណ ដី មនសិការៈ ជាអតីតមានឬ។ អើ។ បុគ្គលប៉ះពាល់ផ្សព្វជាអតីតដោយកាយជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីតដោយចិត្តជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៤៩] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលឃើញរូបជាអនាគតដោយចក្ខុជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន

ឬ។ អើ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគតដោយចិត្តជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥០] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្នដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត បុគ្គលឃើញរូបជាអតីតដោយចក្ខុជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ ជាបច្ចុប្បន្នដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអតីត មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីតដោយចិត្តជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥១] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្នដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន បុគ្គលឃើញរូបជាអនាគតដោយចក្ខុជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ត្រចៀកជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្នដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អើ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគតដោយចិត្តជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥២] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាអតីតដោយចក្ខុជាអតីតឬ។ អើ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្នដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ត្រចៀកជាអតីត។បេ។ ច្រមុះ អណ្តាត កាយ។បេ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីតដោយចិត្តជាអតីតឬ។ អើ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្នដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥៣] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាអនាគតដោយចក្ខុជាអនាគតឬ។ អើ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្នដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិន

គួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ តុចៀក ចុមុះ អណ្តាត កាយ ជាអនាគត មាន។បេ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគតដោយចិត្តជាអនាគតឬ។ អើ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្នដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥៤] ញាណជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អើ។ បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥៥] ញាណជាអនាគត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អើ។ បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥៦] ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អើ។ ញាណជាអតីតមាន បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះឬ។ អើ។ ញាណជាអតីត មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អើ។ ញាណជាអនាគត មាន បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះឬ។ អើ។ ញាណជាអនាគត មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យ

ជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។

[៣៥៧] ញាណជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ។ អើ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ញាណជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះទេឬ។ អើ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥៨] ញាណជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ។ អើ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ញាណជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះទេឬ។ អើ។ ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គដោយញាណនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៥៩] ព្រះអរហន្ត មានរាគៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានទោសៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយទោសៈ ព្រោះទោសៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។ ព្រះអរហន្ត មានមោហៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានមានៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយមានៈ ព្រោះមានៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។ ព្រះអរហន្ត មានទិដ្ឋិជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានវិចិកិច្ឆាជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយវិចិកិច្ឆា ព្រោះវិចិកិច្ឆានោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។ ព្រះអរហន្ត មានថីនៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយថីនៈ ព្រោះថីនៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានឧទ្ធច្ចៈជាអតីតឬ។ អើ។

ព្រះអរហន្ត បុកបដោយឧទ្ធច្ចៈ ព្រោះឧទ្ធច្ចៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។ បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអហិរិកៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត បុកបដោយអហិរិកៈ ព្រោះអហិរិកៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈជាអតីតឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត បុកបដោយអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦០] អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីតឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល បុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈជាអតីត មានកាមរាគៈដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីតឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦១] សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីតឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល បុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈជាអតីត មានកាមរាគៈដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីត មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីតឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦២] សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីតឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល បុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈជាអតីត មានរាគៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីត មានទោសៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីត មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីតឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល បុកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៣] បុថុជ្ជន មានរាគៈជាអតីត បុថុជ្ជន បុកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈជាអតីត ព្រះអរហន្ត បុកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុថុជ្ជន មានទោសៈជាអតីត។បេ។ មានអនោត្តប្បៈជាអតីត បុថុជ្ជនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ។ អើ។ ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈជាអតីត ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៤] បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត អនាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត។បេ។ មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត បុថុជ្ជន មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ។ អើ។ អនាគាមិបុគ្គល មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត អនាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៥] បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត សកទាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត។បេ។ មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីត បុថុជ្ជន មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ។ អើ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីត សកទាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៦] បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត។បេ។ មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ។ អើ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីត សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៧] ព្រះអរហន្ត មានរាគៈជាអតីត តែព្រះអរហន្ត មិនប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានរាគៈជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានទោសៈជាអតីត។បេ។ មានអនោត្តប្បៈជាអតីត តែព្រះអរហន្ត មិនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានអនោត្តប្បៈជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៨] អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត តែអនាគាមិបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត តែបុថុជ្ជន

មិនបុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត។បេ។ មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត តែអនាគាមិបុគ្គល មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៦៩] សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត តែសកទាគាមិបុគ្គល មិនបុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនបុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត។បេ។ មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីត តែសកទាគាមិបុគ្គល មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧០] សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត តែសោតាបន្នបុគ្គល មិនបុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនបុកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆាជាអតីត។បេ។ មានមោហៈជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីត តែសោតាបន្នបុគ្គល មិនបុកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះទេឬ។ អើ។ បុថុជ្ជន មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនបុកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧១] ដៃជាអតីតឬ។ អើ។ កាលបើដៃជាអតីត មានការកាន់ និងការដាក់ចុះ ក៏ប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ជើងជាអតីត មានឬ។ អើ។ កាលបើជើងជាអតីត មាន ការឈានទៅមុខ និងការថយក្រោយ ក៏ប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សន្លាក់ជាអតីត មានឬ។ អើ។ កាលបើសន្លាក់ជាអតីត មានការបត់ចូល និងការលាចេញ ក៏ប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ពោះជាអតីត មានឬ។ អើ។ កាលបើពោះជាអតីត មាន សេចក្តីឃ្លាន និងការស្រេក ក៏ប្រាកដឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កាយជាអតីត មានឬ។ អើ។ កាយជាអតីត ដែលគួរដល់ការផ្គងឡើង និងសង្កត់សង្កិន គួរដល់ការដាច់ធ្លុះធ្លាយ ជា

សាធារណ៍ដល់ពួកសត្វកុក ត្មាត និងខ្លែងឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ថ្នាំពិសគប្បីចូលទៅ គ្រឿងសស្ត្រា គប្បីចូលទៅ ភ្លើងគប្បីចូលទៅ ក្នុងកាយជាអតីតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ កាយជាអតីត គួរបានជាប់ដោយចំណងគឺខ្នោះ ជាប់ដោយចំណងគឺខ្សែ ជាប់ដោយចំណងគឺច្រវាក់ ជាប់ដោយចំណងគឺស្រុក ជាប់ដោយចំណងគឺនិគម ជាប់ដោយចំណងគឺនគរ ជាប់ដោយចំណងគឺជនបទ ជាប់ដោយចំណងទាំងឡាយ មានចំណង ក ជាគម្រប់ ៥ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧២] ទឹកជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយទឹក ព្រោះទឹកនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ភ្លើងជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយភ្លើង ព្រោះភ្លើងនោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខ្យល់ជាអតីត មានឬ។ អើ។ បុគ្គលធ្វើនូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយខ្យល់ ព្រោះខ្យល់នោះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៣] រូបក្ខន្ធជាអតីត មាន រូបក្ខន្ធជាអនាគត មាន រូបក្ខន្ធជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ រូបក្ខន្ធ មាន ៣ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បញ្ចក្ខន្ធជាអតីត មាន បញ្ចក្ខន្ធជាអនាគត មាន បញ្ចក្ខន្ធជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធមាន ១៥ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៤] ចក្ខាយតនៈជាអតីត មាន ចក្ខាយតនៈជាអនាគត មាន ចក្ខាយតនៈជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ចក្ខាយតនៈ មាន ៣ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ ១២ ជាអតីត មាន អាយតនៈ ១២ ជាអនាគត មាន អាយតនៈ ១២ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ អាយតនៈ មាន ៣៦ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៥] ចក្ខុធាតុជាអតីត មាន ចក្ខុធាតុជាអនាគត មាន ចក្ខុធាតុជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ចក្ខុធាតុ មាន ៣ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុជាអតីត មាន ១៨ ធាតុជាអនាគត មាន ១៨ ធាតុជាបច្ចុប្បន្ន មាន ១៨ឬ។ អើ។ ធាតុមាន ៥៤ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៦] ចក្ខុន្ទ្រិយជាអតីត មាន ចក្ខុន្ទ្រិយជាអនាគត មាន ចក្ខុន្ទ្រិយជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ចក្ខុន្ទ្រិយ មាន ៣ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាអតីត មាន ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាអនាគត មាន ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ឥន្ទ្រិយ មាន ៦៦ ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៧] សុចចកុពត្តិជាអតីត មាន សុចចកុពត្តិជាអនាគត មាន សុចចកុពត្តិជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ សុចចកុពត្តិ ៣ អង្គ មានក្នុងទីចំពោះមុខឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៨] ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាអតីត មាន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាអនាគត មាន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ៣ ព្រះអង្គ មានក្នុងទីចំពោះមុខឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៧៩] អតីតមានឬ។ អើ។ មានអតីតឬ។ មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន។ ចូរអ្នកដឹងនូវកំហុសចុះ បើអតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមានអតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។

[៣៨០] អនាគត មានឬ។ អើ។ មានអនាគតឬ។ មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បើអនាគតមាន មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អនាគត មាន មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអនាគតមិនមាន ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគតមាន មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អនាគតមាន មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន

ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។

[៣៨១] បច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ មានបច្ចុប្បន្នឬ។ មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន។ ចូរអ្នកដឹងនូវកំហុសចុះ បើបច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បច្ចុប្បន្នមាន មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បច្ចុប្បន្នមាន មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បច្ចុប្បន្នមាន មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។

[៣៨២] និព្វាន មានឬ។ អើ។ មាននិព្វានឬ។ មាននិព្វានក៏មាន មិនមែននិព្វានក៏មាន។ ចូរអ្នកដឹងនូវកំហុសចុះ បើនិព្វានមាន មាននិព្វានក៏មាន មិនមែននិព្វានក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ និព្វានទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា និព្វានមាន មាននិព្វានក៏មាន មិនមែននិព្វានក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ និព្វានទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមែននិព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា និព្វានមាន មាននិព្វានក៏មាន មិនមែននិព្វានក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា និព្វានមាន មាននិព្វានក៏មាន មិនមែននិព្វានក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ និព្វានទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស។

[៣៨៣] អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន អនាគតមានឬ។ អើ។ កុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាមួយជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ខ្ពង់ខ្ពស់ក្តី រូបណា ដែលនៅក្នុងទី ឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី នេះហៅថា រូបក្ខន្ធ វេទនាណាមួយ។បេ។ សញ្ញាណាមួយ។បេ។ សង្ខារណាមួយ។បេ។ វិញ្ញាណណាមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ខ្ពង់ខ្ពស់ក្តី វិញ្ញាណណា ដែលនៅក្នុងទី ឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី នេះហៅថា វិញ្ញាណក្ខន្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើ ដូច្នោះ អតីតមាន អនាគតមាន។

[៣៨៤] អតីតមាន អនាគតមានឬ។ អើ។ កុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃ ពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិ ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំ មិនធ្លាប់ច្រឡូកច្រឡំ មិនច្រឡូកច្រឡំឥឡូវនេះ នឹងមិនច្រឡូកច្រឡំក្នុងអនាគត ជាធម៌គឺអ្នកប្រាជ្ញ ទាំងឡាយ ជាសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ មិនតិះដៀលហើយ។ ធម៌ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណា ដែលកន្លងទៅហើយ រលត់ទៅហើយ ទៅប្រាសហើយ ប្រែប្រួលហើយ វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មានហើយក្នុងអតីត ឈ្មោះនៃរូបនោះថា មានហើយក្នុងអតីត បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថា មានហើយក្នុងអតីត វាចាសម្រាប់ហៅនូវ រូបនោះថា មិនមានក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមិនមានក្នុង អនាគត វេទនាណា។បេ។ សញ្ញាណា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយណា។បេ។ វិញ្ញាណណា ដែល កន្លងទៅហើយ រលត់ទៅហើយ ទៅប្រាសហើយ ប្រែប្រួលហើយ វាចាសម្រាប់ហៅនូវ វិញ្ញាណនោះថា មានហើយក្នុងអតីត ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា មានហើយក្នុងអតីត បញ្ញត្តិនៃវិញ្ញាណនោះថា មានហើយក្នុងអតីត វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិន មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមិនមានក្នុងអនាគត ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណា ដែលមិនទាន់កើត មិនទាន់កើតប្រាកដ វាចាសម្រាប់ហៅនូវ រូបនោះថា នឹងមានក្នុងអនាគត ឈ្មោះនៃរូបនោះថា នឹងមានក្នុងអនាគត បញ្ញត្តិ នៃរូបនោះថា នឹងមានក្នុងអនាគត វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមានក្នុង បច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមានហើយក្នុងអតីត វេទនាណា។បេ។ សញ្ញាណា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយណា។បេ។ វិញ្ញាណណា ដែលមិនទាន់កើត មិនទាន់កើត ប្រាកដ វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមានក្នុងអនាគត ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះ

ថា នឹងមានក្នុងអនាគត បញ្ញត្តិនៃវិញ្ញាណនោះថា នឹងមានក្នុងអនាគត វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមានក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមានហើយក្នុងអតីត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណា ដែលកើតហើយ កើតប្រាកដហើយ វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះនៃរូបនោះថា មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថា មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមានហើយក្នុងអតីត វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមិនមានក្នុងអនាគត វេទនាណា។បេ។ សញ្ញាណា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយណា។បេ។ វិញ្ញាណណា ដែលកើតហើយ កើតប្រាកដហើយ វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន បញ្ញត្តិនៃវិញ្ញាណនោះថា មានក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមានហើយ ក្នុងអតីត វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមិនមានក្នុងអនាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះឯង ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិ ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំ មិនធ្លាប់ច្រឡូកច្រឡំ មិនច្រឡូកច្រឡំឥឡូវនេះ នឹងមិនច្រឡូកច្រឡំក្នុងអនាគត ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ជាសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ មិនតិះដៀលហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណា ជាអ្នកលើកខ្លួន មានពាក្យដូចជាទឹកភ្លៀង ជាអហេតុកវាទ ជាអកិរិយវាទ ជានត្ថិកវាទ បុគ្គលទាំង ៣ ពួកនេះ មិនបានសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរតិះដៀល មិនបានសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរហាមឃាត់ ក្នុងគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយ ក្នុងគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ក្នុងគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិទេ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី។ ព្រោះខ្លាចអំពីការនិន្ទា ការបៀតបៀន និងការបុណ្ណាំងបុដែង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន អនាគតមាន ដូច្នេះទេ។

[៣៨៥] អតីតមានឬ។ អើ។ ក្រុងព្រះផគ្គុណមានអាយុ បានក្រាបទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលព្រះពុទ្ធជាអតីត មានដំណើរឃើតឃូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចក្ខុណា ចក្ខុនោះមានឬ។បេ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជិវ្ហានោះ មានឬ។បេ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលព្រះពុទ្ធជាអតីត មានដំណើរឃើតឃូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាល

បញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចិត្តណា ចិត្តនោះមានឬ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលផគ្គុណ កាលព្រះពុទ្ធជាអតីត មានដំណើរឃើតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចក្ខុណា ចក្ខុនោះមិនមានទេ។បេ។ ម្នាលផគ្គុណ ជិវ្ហានោះ មិនមានទេ។បេ។ ម្នាលផគ្គុណ កាលព្រះពុទ្ធជាអតីត មានដំណើរឃើតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចិត្តណា ចិត្តនោះ មិនមានទេ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន ដូច្នេះទេ។

[៣៨៦] អតីតមានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះនន្ទកៈមានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា លោភៈមានហើយក្នុងកាលមុន លោភៈនោះ ជាអកុសល លោភៈនោះ មិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ នេះជាកុសល ទោសៈ មានហើយក្នុងកាលមុន។បេ។ មោហៈ មានហើយក្នុងកាលមុន មោហៈនោះ ជាអកុសល មោហៈនោះ មិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ នេះជាកុសល ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន ដូច្នេះទេ។

[៣៨៧] អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគតមានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាលមាន សេចក្តីរីករាយមាន ចំណង់មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារ វិញ្ញាណដែលតាំងនៅក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ក៏លូតលាស់ឡើង វិញ្ញាណដែលតាំងនៅក្នុងកពឡិង្ការាហារណា លូតលាស់ហើយ ការចុះកាន់នាមរូប ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការចុះកាន់នាមរូប មានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ការចំរើនឡើងនៃសង្ខារទាំងឡាយ ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការចំរើនឡើងនៃសង្ខារទាំងឡាយ មានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត មានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ជាតិ ជរា មរណៈតទៅ ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ជាតិ ជរា មរណៈតទៅ មានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវកពឡិង្ការាហារនោះថា ប្រកបដោយសោក ប្រកបដោយធូលី ប្រកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងផស្សាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងមនោសញ្ចេតនាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាលមាន សេចក្តីរីករាយមាន ក្នុងវិញ្ញាណាហារ។បេ។ តថាគតពោល

ថា បុកបដោយធូលី បុកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រ ឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគតមាន ដូច្នេះទេ។

[៣៨៨] អនាគត មានឬ។ អើ។ កុងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាលមិនមាន សេចក្តីរីករាយមិនមាន ចំណង់មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារ វិញ្ញាណដែលមិនតាំងនៅ ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ក៏មិនលូតលាស់ឡើង វិញ្ញាណដែលមិនតាំងនៅ ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា មិនលូតលាស់ហើយ ការចុះកាន់នាមរូប ក៏មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការចុះកាន់នាមរូប មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា សេចក្តីចម្រើននៃសង្ខារទាំងឡាយ ក៏មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ សេចក្តីចម្រើននៃសង្ខារទាំងឡាយ មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត ក៏មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ជាតិ ជរា មរណៈតទៅ ក៏មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ជាតិ ជរា មរណៈតទៅទៀត មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវកពឡិង្ការាហារនោះថា មិនបុកបដោយសោក មិនបុកបដោយធូលី មិនបុកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងផស្សាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងមនោសញ្ចេតនាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាលមិនមាន សេចក្តីរីករាយមិនមាន។បេ។ ក្នុងវិញ្ញាណាហារ តថាគតពោលថា មិនបុកបដោយធូលី មិនបុកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រ ឬ។ អើ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគតមាន ដូច្នេះទេ។

ចប់ សព្វមត្ថីតិកថា។

អតីត ខន្ធាតិកថា

[៣៨៩] ខន្ធទាំងឡាយជាអតីតឬ។ អើ។ អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈជាអតីតឬ។ អើ។ អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុជាអតីតឬ។ អើ។ អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីតឬ។ អើ។ អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩០] ខន្ធទាំងឡាយជាអនាគតឬ។ អើ។ អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈជាអនាគតឬ។ អើ។ អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុជាអនាគតឬ។ អើ។ អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោល

យ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគតឬ។ អើ។ អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩១] ខន្ធទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ខន្ធទាំងឡាយជាអតីត អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ អាយតនៈជាអតីត អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ធាតុជាអតីត អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈជាអតីត អតីតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩២] ខន្ធទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ខន្ធទាំងឡាយជាអនាគត អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ អាយតនៈជាអនាគត អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ធាតុជាអនាគត អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈជាអនាគត អនាគតមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៣] ខន្ធទាំងឡាយជាអតីត អតីតមិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈជាអតីត អតីតមិនមានឬ។ អើ។ អាយតនៈជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុជាអតីត អតីតមិនមានឬ។ អើ។ ធាតុជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈជាអតីត អតីតមិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៤] ខន្ធទាំងឡាយជាអនាគត អនាគតមិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈជាអនាគត។បេ។ ធាតុជាអនាគត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈជាអនាគត អនាគតមិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៥] ខន្ធ គឺរូបជាអតីតឬ។ អើ។ រូប ជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺរូបជាអតីតឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធាតុ គឺរូបជាអតីតឬ។ អើ។ រូបជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាអតីតឬ។ អើ។ រូប ជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៦] ខន្ធ គឺរូបជាអនាគតឬ។ អើ។ រូបជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺរូបជាអនាគតឬ។បេ។ ធាតុ គឺរូបជាអនាគត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាអនាគតឬ។ អើ។ រូបជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៧] ខន្ធ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺរូបជាអតីត រូបជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ធាតុ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាអតីត រូបជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៨] ខន្ធ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺរូបជាអនាគត រូបជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺ រូបជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ធាតុ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាអនាគត រូបជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៣៩៩] ខន្ធ គឺរូបជាអតីត រូបជាអតីត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺរូបជាអតីត។បេ។ ធាតុ គឺរូបជាអតីត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាអតីត រូបជាអតីត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ខន្ធ គឺរូបជាអនាគត រូបជាអនាគត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺរូបជាអនាគត។បេ។ ធាតុ គឺរូបជាអនាគត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូបជាអនាគត រូបជាអនាគត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ

អាយតនៈ គឺរូបជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនាជាអតីត។បេ។ សញ្ញាជាអតីត។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ ជាអតីត។បេ។

[៤០០] ខន្ធ គឺ វិញ្ញាណជាអតីតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអតីត។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណជាអតីត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអតីតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០១] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាអនាគតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺ វិញ្ញាណជាអនាគតឬ។ អើ។ វិញ្ញាណជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០២] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាអតីត វិញ្ញាណជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ធាតុ គឺ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអតីត វិញ្ញាណជាអតីត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០៣] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត វិញ្ញាណជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្នមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត វិញ្ញាណជាអនាគត មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០៤] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាអតីត វិញ្ញាណជាអតីត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអតីត។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណជាអតីត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអតីត វិញ្ញាណជាអតីត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០៥] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត វិញ្ញាណជាអនាគត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាអនាគត វិញ្ញាណជាអនាគត មិនមានឬ។ អើ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០៦] អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លង នៃបញ្ញត្តិ។បេ។ ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិនតិះដៀលហើយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមាន ដូច្នេះឡើយ។

[៤០៧] ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាមួយ ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន។បេ។ នេះហៅថា រូបក្ខន្ធ វេទនាណាមួយ។បេ។ សញ្ញាណាមួយ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយណាមួយ។បេ។ វិញ្ញាណណាមួយ ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន។បេ។ នេះហៅថា វិញ្ញាណក្ខន្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមាន ដូច្នេះឡើយ។

ចប់ អតីត ខន្ធាតិកថា។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

[៤០៨] អតីតមានឬ។ មានខ្លះ មិនមានខ្លះ។ អតីត រលត់ខ្លះ មិនរលត់ខ្លះ ទៅប្រាសខ្លះ មិនទៅប្រាសខ្លះ វិនាសខ្លះ មិនវិនាសខ្លះ សូន្យខ្លះ មិនសូន្យខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤០៩] អតីតមានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១០] អតីតមានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១១] អតីតមានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១២] អតីតមានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អើ។ អ្វីមាន អ្វីមិនមាន។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះតែងមាន ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ តែងមិនមាន។

[៤១៣] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១៤] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាកជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១៥] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាកជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១៦] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អើ។ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយឬ។ អើ។ បើធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយមានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះឡើយ។

[៤១៧] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាកជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌

ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាកជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១៨] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ចំណែកមួយ ជាអតីត ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ចំណែកមួយ រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤១៩] អ្នកមិនគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះឬ។ អើ។ កុំងធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផលក្នុងអនាគតឬ។ អើ។ បើធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ជាអតីត នឹងឲ្យផលក្នុងអនាគត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះដែរ។ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផលក្នុងអនាគត ដូច្នេះឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងឲ្យផលក្នុងអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងឲ្យផលក្នុងអនាគតឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន នឹងរលត់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤២០] អនាគត មានឬ។ មានខ្លះ មិនមានខ្លះ។ កើតខ្លះ មិនកើតខ្លះ ដុះដាលខ្លះ មិនដុះដាលខ្លះ លូតលាស់ខ្លះ មិនលូតលាស់ខ្លះ កើតប្រាកដខ្លះ មិនកើតប្រាកដខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤២១] អនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគត មានខ្លះ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត។បេ។

[៤២២] អនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ។ អើ។ អ្វីមាន អ្វីមិនមាន។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះមាន ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមាន។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជា

អនាគត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងឡាយនោះ មានឬ។ អើ។ កុំងធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតឬ។ អើ។ បើធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះទេ។

[៤២៣] ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤២៤] អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មាន ដូច្នេះឬ។ អើ។ កុំងធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើតឬ។ អើ។ បើធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មាន ដូច្នេះដែរ។

[៤២៥] ធម៌ទាំងនោះ មាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើតឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងកើតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងកើត មានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងនោះ មិនមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន នឹងរលត់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

ចប់ ឯកច្ចមត្ថិតិកថា។

សតិប្បដ្ឋានកថា

[៤២៦] ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលជាផ្លូវ ជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ ជាធម៌ដែលគន្ថៈ មិនគប្បីដោតក្រង ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ជាធម៌ដែលបរាមាសៈមិនស្ទាបអង្អែល មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន មិនគួរដល់សេចក្តីសៅហ្មង ធម៌ទាំងអស់ឈ្មោះថា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤២៧] ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលជាផ្លូវ ជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ។បេ។ មិនគួរដល់សេចក្តីសៅហ្មង ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាយតនៈ។បេ។ ឃានាយតនៈ ជិវ្ហាយតនៈ កាយាយតនៈ។បេ។ រូបាយតនៈ សទ្ទាយតនៈ គន្ធាយតនៈ រសាយតនៈ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ។បេ។ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ មានៈ ទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា ថីនៈ ឧទ្ធច្ចៈ អហិរិកៈ។បេ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ។បេ។ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤២៨] សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិឬ។ អើ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិឬ។ អើ។ សោតាយតនៈ។បេ។ កាយាយតនៈ រូបាយតនៈ។បេ។ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ

រាគៈ ទោសៈ មោហៈ មានះ។បេ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤២៩] ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិទេឬ។ អើ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ សោតាយតនៈ។បេ។ កាយាយតនៈ រូបាយតនៈ។បេ។ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ។បេ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិទេឬ។ អើ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិទេឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣០] អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានទេឬ។ អើ។ ក៏សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ឬ។ អើ។ បើសតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ដូច្នេះដែរ។

[៤៣១] សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ផស្សៈ តាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា ជាទីតាំងនៅនៃផស្សៈឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣២] សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ វេទនាតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់។បេ។ សញ្ញាតាំងនៅនឹង។បេ។ ចេតនាតាំងនៅនឹង។បេ។ ចិត្តតាំងនៅនឹង ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថាជាទីតាំងនៃចិត្តឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣៣] ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ សត្វទាំងអស់ មានសតិតាំងមាំ ប្រកបដោយសតិ ខ្ជាប់ខ្ជួនដោយសតិ សតិរបស់សត្វទាំងអស់ ឈ្មោះថា តាំងមាំឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣៤] ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ក៏ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វណា មិនបរិភោគ កាយគតាសតិ ពួកសត្វនោះ ឈ្មោះថាមិនបរិភោគអមតៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វណា បរិភោគកាយគតាសតិ ពួកសត្វនោះ ឈ្មោះថាបរិភោគអមតៈ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ សត្វ

ទាំងអស់បរិភោគ បានចំពោះ សេពគប់ អប់រំ ធ្វើឲ្យច្រើន នូវកាយគតាសតិឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣៥] ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្លូវនេះឯង សម្រាប់ជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដើម្បីសេចក្ដីបរិសុទ្ធដោយវិសេសនៃសត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងនូវសេចក្ដីសោក និងសេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីរំលត់នូវទុក្ខ និងទោមនស្សៈ ដើម្បីបាននូវអរិយមគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ផ្លូវនេះ គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា ផ្លូវជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣៦] ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ក្នុងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ ៧ ប្រការ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃស្ដេចចក្រពត្តិ។ រតនៈ ៧ ប្រការ តើដូចម្ដេច។ ការកើតប្រាកដនៃចក្ករតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃហត្ថិរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃអស្សរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃមណិរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃឥត្ថីរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃគហបតិរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបរិណាយករតនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ ៧ ប្រការនេះឯង ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះរាជាចក្រពត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គរតនៈ ៧ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ។ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គ ៧ តើដូចម្ដេច។ ការកើតប្រាកដនៃសតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបីតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ រតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គរតនៈ ៧ នេះ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ។ អើ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សម្មប្បធាន។បេ។ ឥទ្ធិបាទ។បេ។ ឥន្ទ្រិយ។បេ។ ពលៈ។បេ។ ពោជ្ឈង្គឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

ចប់ សតិប្បដ្ឋានកថា។

ហេវត្តិតិកថា

[៤៣៧] អតីតមានឬ។ អតីតមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។ អតីតនោះមាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អតីតនោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះអត្ថថាមាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថាមិនមានក្តី ឬថាមិនមានក្តី ថាមានក្តី សភាវៈ ទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នក មិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣៨] អនាគតមានឬ។ អនាគតមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។ អនាគតនោះ មាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះ អត្ថថាមិនមាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះអត្ថថាមាន ភាពមាន ឈ្មោះថាភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថាភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថាមិនមានក្តី ឬថាមិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើត ជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៣៩] បច្ចុប្បន្នមានឬ។ បច្ចុប្បន្នមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។ បច្ចុប្បន្ននោះ មាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បច្ចុប្បន្ននោះ មាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះ អត្ថថា មិនមាន។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិន គួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៤៤០] អតីតមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ អតីតមាន ដូចមុច មិនមាន ដូចមុច។ អតីតមានយ៉ាងនេះ គឺអតីត នៅជាអតីត អតីតមិនមាន យ៉ាងនេះ គឺ អតីត ជាអនាគត អតីត មិនមាន យ៉ាងនេះ គឺ អតីតជាបច្ចុប្បន្ន។ អតីតនោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អតីត នោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះអត្ថថាមិន មាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះអត្ថថាមាន ភាពមាន ឈ្មោះថាភាពមិនមាន ភាពមិន មាន ឈ្មោះថាភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថាមិនមានក្តី ឬថាមិនមានក្តី ថាមានក្តី

សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៩១] អនាគត មាន យ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ អនាគតមានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច។ អនាគតមានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត នៅជាអនាគត អនាគត មិនមានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាអតីត អនាគត មិនមានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាបច្ចុប្បន្ន។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះអត្ថថាមិនមាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះអត្ថថាមាន។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៩២] បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ បច្ចុប្បន្នមានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច។ បច្ចុប្បន្នមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន នៅជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្នជាអតីត បច្ចុប្បន្នមិនមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអនាគត។ បច្ចុប្បន្ននោះមាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថាមិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បច្ចុប្បន្ននោះមាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះអត្ថថាមិនមាន។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៩៣] អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ បច្ចុប្បន្នមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីតជាអនាគត អតីតមានយ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាបច្ចុប្បន្ន អនាគតមានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាអតីត អនាគត មានយ៉ាងនេះ គឺអនាគតជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្នមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្នជាអតីត បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្នជាអនាគតឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បើដូច្នោះ អតីតមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ អនាគតមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ បច្ចុប្បន្នមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។

[៩៩៤] រូបមានឬ។ រូបមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។ រូបនោះ មាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូបនោះ មាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្ថថាមាន ឈ្មោះអត្ថថាមិនមាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះ

អត្តថាមាន ភាពមាន ឈ្មោះថាភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថាភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថាមិនមានក្តី ឬថាមិនមានក្តី ថាមានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នា។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនា។បេ។ សញ្ញា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ វិញ្ញាណ មានឬ។ វិញ្ញាណមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្តថាមាន ឈ្មោះអត្តថាមិនមាន។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ រូបមានដូចមុច មិនមានដូចមុច។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូបនៅជារូប រូបមិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាវេទនា។បេ។ រូបមិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសញ្ញា។បេ។ រូបមិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាសង្ខារ។បេ។ រូបមិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាវិញ្ញាណ។ រូបនោះមាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ រូបនោះមាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្តថាមាន ឈ្មោះអត្តថា មិនមាន។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វេទនា។បេ។ សញ្ញា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ វិញ្ញាណមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ វិញ្ញាណមានដូចមុច មិនមានដូចមុច។ វិញ្ញាណមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ នៅជាវិញ្ញាណ វិញ្ញាណមិនមានយ៉ាងនេះ គឺ វិញ្ញាណជារូប។បេ។ វិញ្ញាណមិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណជាវេទនា។បេ។ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណជាសញ្ញា។បេ។ វិញ្ញាណមិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសង្ខារ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ។ អើ។ អត្តថាមាន ឈ្មោះអត្តថាមិនមាន។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។

[៩៤៥] អ្នកមិនគួរពោលថា រូបមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។ វេទនា។បេ។ សញ្ញា។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ។បេ។ វិញ្ញាណមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ។ អើ។ រូបមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាវេទនា។បេ។ រូបមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាសញ្ញា។បេ។ រូបមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាសង្ខារ។បេ។ រូបមានយ៉ាងនេះ គឺរូបជាវិញ្ញាណ វេទនាមានយ៉ាងនេះ គឺវេទនា

ជាសញ្ញា ជាសង្ខារ ជាវិញ្ញាណ ជារូប វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាវេទនា។បេ។ វិញ្ញាណមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសង្ខារឬ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ។បេ។ បើដូច្នោះ រូបមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណមានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ។

ចប់ ហេវត្ថិតិកថា។

ចប់ មហាវគ្គទី១។

ឧទ្ទានកថានៃមហាវគ្គទី ១

ពោលអំពីបុគ្គល ១ ការសាបសូន្យ ១ ការនៅដោយព្រហ្មចរិយៈ ១ ការលះកាមរាគដោយការកំណត់ដឹងដោយចំណែក ១ វាទៈទាំងអស់មាន ១ អាយតនៈ ជាចំណែកក្នុងអតីត អនាគត ១ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ១ សភាវៈ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ១។

ចប់ ភាគ៨៤។